

Sportalsó Fanzine

3. évfolyam, 1. szám 2018 Január INGYENES

INTERJÓK:

GELETEY ZSOLT "SÓNI"

GELETEY GYURI "GYURMA"

SZINA BALÁZS

AFASZOMBIVAN BY GÜNTER

TEJESDÖBÖZ, BORN 33

TOP5 LEMEZ 2017 BY CSEPEZ PÉTI

KRITIKÁK | KÖNYVAJÁNLÓK | KONCERTBESZÁMOLÓK

Bozsó: Helló, Gyöngyeim!

Végre elkezdődött a szezon! Ha láttátok - remélem igen, ha nem büntifróccs - elég karaj lett a felhozatal amit carbonburner összerakott nektek. :) Egy dolgotok van: minél több bulira eljönni, hiszen így tudunk építkezni a jövőt illetően. Közönség nélkül nincs klub, de nincs zenekar sem hahaha. Szinte minden hétre jut egy "nagyobb" név, kiegészülve jó néhány kultikus, illetve feltörekvő brigáddal! (S)örömmel konstatáltam, hogy egyre többen gondoljátok úgy, hogy érdemes az élő, igazi, hangos rockzenére időt és persze némi anyagi áldozatot hozni, hiszen az eddigi bulik is remekül sikerültek! Moby Dick, Kalapács, teltház Alvin és a Mókusok, stb. és úgy tűnik a további koncertek iránt is remek az érdeklődés! Arról nem beszélve, hogy kezd kialakulni egy Sportalsó közösség, ami kurva fasza és egyben örömteli is! Igyekszünk mi is jobbak lenni: új hang és fénytechnikánk van, rendszeresen van ruhatár is! - Észrevettétek? Nem? De! Na ugye! - Én meg vettem egy új kendőt, meg Dzsinya is, meg a szénégető új sapkát! hahahaha

Na tehát! Csak így tovább bog-

lárkaim! Metál az ész!

Véleményeket, építő jellegű kritikákat a bulik után, egy sör mellett szívesen fogadunk! Puszi pacsi!

Támogasd az élő zenét!

Le az ingyenes haknikkal!!!! :)

Tudom sikk lejárni - nem fel - Pestre koncertekre - én is, naná - de gyakorlatilag szinte mindenkit megnézhetek nálunk is, persze a lehetőségeinkhez mérten. Bulik után lehet cseverészni a bandatagokkal, amit tuti csak egy ilyen kis klubban tudtok megtenni, ráadásul a mi híres vendégszeretetünk miatt ez a Sportalsóban hatványozottan igaz! hahaha

"Gyere már bazmeg az egész busz rád vár!" hahahaha

Mára elmondhatjuk, hogy jó pár zenekarral vagyunk puszi-pacsi-mitiszunk kapcsolatban, ami persze lófaszt nem jelent, csak jólesik azt heló!

Na heló, én beszéltem!!!! Uff!

Ric\$: Hello-hello!

Ritka pillanatok egyike: Bozsó előszava lehet, hogy hosszabb lesz, mint az enyéim! Hehehe. Ha már megemberelte magát és írt

egy újat, nem akarok ellopni a showt!

Nos, a Fanzine életében most nagyon nagy dolog következik be: Ez az első olyan szám, amit már szakértő kezek tördelnek be Nektek, nem én bénázok össze egy fiz-fasz-lófaszt, ami a tűzés miatt néz ki újságnak! A másik nagy dolog, hogy eddig mindig voltak innen-onnan becsempészett írások, hogy tele legyünk, most azonban 100% fanzinetartalom van! A jövőben szeretnénk erre törekedni! A többszám sem véletlen, hiszen ezúttal végre jöttek emberek, akik írtak bele rajtam kívül is, ráadásul olyan minőségben, hogy remélem maradnak firkálni a közeljövőben is!

Kikerültek a Sportalsó 2018 első nevei, magunkhoz képest nagyon is időben, remélem mindenki örül és elégedett, mert mi eléggé azok vagyunk! Remélem, hogy a következő fanzineba már a komplett programot is elárulhatjuk Nektek!

Arra kérek mindenkit, hogy ha van kérdése, óhaja, sóhaja, írta a lapba, akkor keressen minket bátran! A klubban munka közben mondjuk pont ne, de utána nagyon szívesen állok bárki rendelkezésére! Hehehe

BÚÉK és ráckenroll!!

Impresszum:

Vendég szerző(k) ebben a hónapban:

Schizler Ádám „Brisz”

Bakos Zsolt (Törzsvendég)

Csepecz Péter (Törzsvendég)

Impresszum és jogi blablabla:

A Sportalsó Magazin a Rio-Gran Bt. (a Sportalsó üzemeltetője) tulajdona.

Részben, vagy egészében másolni, a cikkeket átvenni (ha bárki akarná is), csak előzetes engedéllyel lehet! Kérjük ennek tiszteletben tartását! Leginkább azért, mert ennek kéne lennie a módinak, nemde?

A zene a minden, a Punk meg az első szerelem

Sünit mindenki ismeri, Sünit mindenki szereti. Süni az, akinek mindenki örül, ha hazajön (és amikor hazamegy, hahaha). Mivel mi is imádjuk, és mivel zenél is, ráadásul rendszeres fellépője a Sportalsónak is, kézen fekvő volt, hogy meginterjúvoljuk végre!

Mikor költöztél Berlinbe? Miért éppen Berlin?

Hosszú történet, lerövidítem. 1961 augusztus 6.-án születtem Esztergomban, édesanyám neve... Ja, várjál, ez a hosszú változat! De tényleg augusztus 6.-án van a születnapom, már csak, ha valaki meg akar na lepni valamivel... Szóval, 1980-ban Bulgáriában nyaraltam többedmagammal. A bátyám is ott volt, meg a Karola, a Tibi, nem, nem a Balog Tibi... Meg még egy páran. Ittunk, ettünk, szipuztunk, minden jóba belekóstoltunk, hahahaha! Na, de visszatérve a kérdésre, mi is volt a kérdés? Ja, igen! Akkor ott Bulgáriában megismerkedtem egy nagyon csinos lánnyal, Ő volt Anke, aki aztán később a feleségem lett. De nem lett endékás, csak a feleségem lett! Ő az NDK fővárosából, Berlinből érkezett, Weissensee (White Lake City) kerületből. Aztán hozzánk költözött közös gyermekünkkel, Paullal, alias Rezsővel, akihez később Alice, alias Lotyi is csatlakozott megszületés útján. A berlini Fal ledöntése után (aktívan részt vettem benne, Mr. Loszj barátommal...) fogtuk a motyónkat, és Anke vissza-, én meg oda(ide)költöztem. Mindez 1990 augusztusában történt.

Hány macskád van? Mit kell Róluk tudni?

Kettő darab macskuszom van, Ferike, meg a Gizi. A Ferikéről annyit kell tudni, hogy bátor, nem fél a mélységtől, illetve a magasságtól, meg hogy most gyászolunk, mert meghalt az anyukája. Nem tudjuk, mikor, de már biztos nem él szegény. A Gizi pedig az egyik legzsványabb macskás itt a környékünkön! Egészen pontosan itt a lakásban.

Mikor kezdted el zenélni? Hogy jött a basszusgítár?

A zenélést még egészen fiatalon, olyan 7-8 évesen kezdtem, csellózni jártak a szüleim, de nagyon nehéz volt a hangszer, úgyhogy inkább levittem a pincébe, elmentem sétálni zenesuli helyett, ezért viszonylag hamar darabokra törtött a csellós karrierem. Később, majd 14 évesen, a 8.-os osztálybulin már játszottunk a Texaco nevű együttesrel (na, abban is benne volt a bátyám, vannak róla képek, pontosan

kettő). A basszusgítár úgy került a kezembe, hogy a Lázár tudott gitározni, így az ő szerepe tuti volt, a Gyuri dobolni akart, én meg szerettem volna benne lenni az együttesben, és már csak a basszeros helye volt szabad. Egyébként később rohadt nagy hatással volt rám Jean-Jacques Burnel (the Stranglers) basszusjátéka, így a későbbi zenekarokban már tudatos volt az, e szerep iránti vonzalom.

Mit jelent számodra a zene és azon belül a punk?

Na, ez is hosszú, de minden válasz hosszú, mert viszonylag idős vagyok, ezért mindent előről kell kezdenem, hogy a lényeg nehogymár kimaradjon... Nálam ez elég régen, vagyis inkább későn kezdődött. 8 éves koromtól sportoltam, nem volt túl sok időm urizálni, meg ilyen, a proletárdiktatúrától idegen, kulturális vadhajtásokkal foglalkozni. Persze tudtam, hogy vannak ilyenek, mint (a gyerekkoromról beszélünk...) Illés, Omega, Metró, meg ugye a külföldiek... Sweet, Slade, hasonlók. Hallgattam is úgy hébe-hóba, mert a Gyuri azért jobban érdeklődött, hozta, mutatta a tutit. Egyébként én mindig Illéses voltam... Aztán 15-16 éves koromban valaki behozott a gimibe egy Stranglers lemezt. A 'No more heroes' volt az... Na, akkor kapott el a gépszíj! Rongyosra hallgattam otthon a lemezt, szerintem a Nagyí is kívülről fújta a Bitching c. számot,

szegény... Aztán éjjelente Szabad Európa rádió, Cseke László, másnap a suliban meg: Hallottad, bazmeg? Lejátszotta Bram Tchaikowsky Jönnek az oroszok c. baljós számát! Szóval ilyeneken csámcsogtunk, és nemsokára szükségszerűen merült fel az igény, egy hasonló stílusú zenekart alapítani. Ez lett az 'Anyám, te illatos rózsá' rövidítve: Anyám TIR. Később, az már a nyolcvanas években következett az IQ 80 nevű formáció, amivel aztán végképp beírtuk magunkat a helyi vagányok közé, hahahaha... A bátyám szintén benne volt, és az ő Zaporozsecével jártunk a vidéki koncertekre. Nem volt egy matyóhímzés az autó, de mindig elvitt, meg vissza is hozott minket, amit ezúton is köszönünk neki! Ez volt a punkzene születése számomra. Egyébként a Punk nekem mindig is zenével függött össze. Meg a külső megjelenési formákkal, amit mi persze akkor még nem nagyon mertünk vállalni, mert egyrészt apánktól (a punktól, hahaha...) akkora nyakast kaptam volna, hogy az összes vécelánc leszakadt volna a nyakamból (ezt a szerepet később átvette az általunk, a megtévesztő hasonlatosság miatt, akkor Kibédinek nevezett rendőr elvtárs), másrészt meg kibaszta volna a gimiből. Tehát, túl sok volt a veszteni valónk. Nem úgy, mint a rothadó kapitalizmus kiábrándult, perspektívátlan gyermekeinek... hihihihih... Tehát vissza a kérdésre, azóta a zene a minden, a Punk meg az első szerelem... A mai napig is...

Kik voltak Rád legnagyobb hatással?

Legnagyobb hatással rám az előbb megnevezett Kibédi rendőr volt, olyan ügyesen forgatta a Kádár-kolbászt, hogy az egy csoda volt! Nem is tudom, hogy kit lehetne itt nem megemlíteni! A teljesség igénye nélkül: J.J. Burnel, meg a Stranglers az első számú fertőzés! The Ramones (az első lemezüket Karolával a Nagyferónál hallgattuk meg először... Letaglózott, mint a Kibédi, bazmeg!!), the Damned, the Clash, meg a kihagyhatatlan Hat Pisztoly (ez a hivatalos, a Magyar Ifjúságban is, vagy IM-ben, nem tudom már, megjelent fordítás!). Ezeket a bandákat hallgattuk akkor, sok mással együtt. Ja, most jut eszembe, meg kell említenem még a Buzzcocks és a the Saints nevű formációkat is, imádtam/om őket is! Persze ez sokban függött attól is, hogy ki, milyen lemezhez jutott, hozzá, vagy mit lehetett kapni itthon a boltokban. A Buzzcocks -t lehetett...

Jelenleg Németország abszolút uralja az európai rap piacát. Mennyire érzékelhető ez ott, illetve a klubéletbe is beszivárgott-e?

Ha igen, akkor az rohadtul elshuhant mellettem. Már mint azokban a klubokban, ahová én járok. Abszolút

kimaradtam belőle, nem értem a szöveget, még a magyart sem, szóval passz... De az, hogy nagyon nyomul itt a rap, meg a hip-hop, az lépten-nyomon érezhető a városban, médiákban.

És ha már a klubélet: Melyik a legjobb berlini klub szerinted? Mennyire hasonlít a kinti és az itteni klubélet?

A legjobb klub számomra a Wild at Heart! Az esztergomi Dongatóssok már ismerik, a parkot is, szemben a klubbal, ugye Vörike? Itt a stone-rocktól kezdve rock, punk, punkrock, rockpunk, Oi!, streetpunk, rock 'a' billy, psych, minden, szinte. Viszonylag kicsi, 300 embernél full house, de rohadt hangulatos, családiás-hahaha! Meg ugye a világ minden részéről érkeznek zenekarok, világhírességektől egészen kezdőkig minden! Persze itt nem egy Green Day-re gondolok, bár ők is megfordultak már a klubban!!! Meg jó Atyánk, Lemmy is italozott már a pultnál. A két évvel ezelőtti 15 éves jubileumi koncertsorozatból pl., csak két nevet emelnék ki: the Damned, the Dictators NYC... nem szar, na! Amennyire innen látom, hasonló problémákkal küzd mindkét térség. Kevés az utánpótlás, itt a közönségre gondolok, elkényelmesedett a zsűri, letölt, faszomtudja kicsinál, de fizetni nem akar, pedig egy szellemi termék ugyanolyan munka eredménye, mint az övé, amiért meg fizetést kap. De igazából nem vagyok benne az otthoni nyüzsgésben, úgyhogy nem vagyok igazán képben. Szerintem nincs túl sok különbség. A profik jól élnek belőle, a középszintű zenekarok szopnak, a kezdők meg bizakodnak, álmodoznak... Itt is, ott is, amott is. Na, de a mi házunk előtt nem, mert itt most éppen filmet forgatnak, és nem lehet parkolni. Egyébként az autóm beteg, agyvérzést kapott, megy el a hűtővíz, de ez most nem fontos...

Milyen a német punk szintér? Arányaiban hol helyezkednek el a zenekaraid odakint?

Elérkeztünk ahhoz a kérdéshez, amiből nem fogok tudni jól kijönni! Német punkszintér... Az egyik jellemzője az itteni szintérnek, mint egyébként otthon is, hogy kicsit kettészakadt a dolog. A nyolcvanas évek elején világszerte, már ahol volt punkélet, megjelent egy ultrabalos ágazat. Ennek voltak előzményei a Clash-nél, a Dead Kennedys-nél tovább fejlődött (romlott???) ez az irányzat. Jöttek más hasonló, vagy még radikálisabb zenekarok, nem akarok most neveket mondani, nehogy bepereljenek, hahahaha!! Mára ott tartunk, hogy ez a fogalom, 'Punk' szinte egyet jelent azzal, hogy baloldali. Sok zenekarnak szoros (nem Soros, vigyázzunk, nem sorosoztam! Még nem, hihihih...) kapcsolata van az Antifa-hoz, és,

ha nem állsz be a sorba, akkor hamar megkapod náci jelzőt! Na, ettől kapok herétot, meg herpeszt, meg kiújul az aranyerem, meg voltam egyébként vastagbél-tükrözésen is, de ez nem tartozik a témához. Szóval a német színteren elég komoly viták vannak a két csoport között. Személy szerint engem már többször kérdőre vontak ilyen faszom nyikhajok, hogy ez, meg az miért, meg hogyan. Pl. Motörhead felvarró a háton (jó, kicsit emlékeztet a Birodalmi Lépegetőre, belátom...), Magyarország feliratú póló, meg egy stlizált Vaskereszt a nyakláncon... Ennyi elég, biztosíték kiverve! Náluk. De a zenekart is kérdőre vonták már, hogy miért nincs olyan dalunk, hogy náciakat szétverni, meg eltaposni, kifele velük! A másik itteni vonulat, ahol én kifejezetten jól érzem magam, az viszonylag teljesen (na, ez milyen? Viszonylag teljesen... hahahaha, én találtam ki!) politikamentes, csak a zene, a pia, meg a nők! Hahahaha! Meg a szípu! Meg Argentina! Hahahaha-hahahaha!!! A két zenekar egy szinten mozog, másodosztályban nyomulunk, néha küzdünk a kiesés ellen, de eddig még mindig sikerült bent maradni! Tehát országszerte ismert két zenekarról van szó, bár már nem turnézunk annyit, mint régen, de Régen amerikai elnök volt, meg régen a Honecker volt itt a nagyfőnök. Szerintem ismerték is egymást. De ez most így helyes? Már nem helyes, mint szép, hanem nyelvtanilag! Ismerték is – is mertékis, hmm, mindegy... Anyámnak volt egy tanítványa, Istók Istvánnak hívták, ő mindig becsöngetett hozzánk, és mikor anyám kinyitotta az ajtót, akkor aszonta: Csókolom Klári néni! Én vagyok az, az Istókisgyerek!

A Church Of Confidence-el rengeten helyen játszottatok már a világban, többek között Blackpool-

ban, Dél-Amerikában és Magyarországon is. Milyen emlékeket őrzöl ezekről a bulikról és helyszínekről?

Ricsi nebaszámá, ennyi kérdés!!! Ezt most viszont tényleg rövidíttem, mert betelik vele az egész újság! Tudni kell, hogy Uli (git., ének, C.o.C.) a Wild at Heart főnöke, rengeteg kontakttal világszerte. Ezért is hívják a C.o.C.-t ennyit külföldre. Felejtethetlen élmények, persze, kurva jó koncertek, meg tapasztalatok. Tényleg csak dióhéjban: az USA-ban játszottunk olyan helyen, ahol a zsűri közben tele pofával zabálta a sült oldalast sült krumplival, a helység kitapétázva baszom nagy tévékkel, az egyiken jégkorong megy a másikon bézból, a harmadikon valami horrorfilm, te meg állsz a színpadon és játszol.... De a számok végen hatalmas taps, sőt másnapra, mivel day off volt, visszahívtak még egyszer zenélni... Argentínában meg nem kezdődött egy koncert sem éjjel előtt! Valószínűleg hallották az ottaniak az 'Éjjel előtt a halikra' kezdetű nagybecsűt Baksa László előadásában... Volt olyan, hogy négy banda játszott, és fél négykor kerültünk színpadra! De a zsűri ott volt, merthogy ők is csak éjjelkor kezdték az éjszakát...

Blackpool egy csoda! Mindenkinek szívből ajánlom, akit érdekel a 70-80-as évek punk-, Oi!, street-, billy-zeneje! Oszdtálytalálkozó! Kötelező!

A No Exittel, mivel német a szöveg, kicsit behatároltabb területen közlekedtünk, viszont szinte nincs olyan szeglete az országnak, ahol még ne játszottunk volna! Leírhatatlan (tényleg, mert megbeszéltük, hogy ami a turnén történik, ott marad a buszban... hahaha, egy darabig legalábbis) történetek, bakik,

csajok, öregebb asszonyok, szépek, csúnyák, fiúk (hahahaha!!! ez vicc, de tényleg – tudod Bozsó!)... Csak ebből ne-hogy megint az jöjjön le, hogy homofób vagyok! Az vagyok, de szeretném, ha nem ez jönne le belőle!

18 év a No Exittel, 8 a C.o.C.-szel... Aki többre kíváncsi, bejön legközelebb a Sörakba, és egy-két fröccs mellett elmesélem azokat a leírhatatlan szagokat is, amiket a buszban lehet produkálni, egy-egy jobban sikerült éjszaka

után... Az egyik legfontosabb különbséget majdnem elfelejtettem. Tudnillik, hogy ugye a No Exit öt tagból áll, a C.o.C. meg trio. (Erről eszembe jutott egy vicc: Két fazon találkozik. Azt mondja az egyik: Képzeld, alapítottam egy triót! Tényleg? És kik vannak benne? A bátyám meg én! Miért, neked van bátyád? Nincs! Hahahahaha!!!!) Visszatérve a témára, a Churchben van egy zenekari-Hitler, aki megmondja, hogy mi van, mi lesz, mikor, hol, miért. A N.E. Demokratikus zenekar, ezért állandó a vita, meg az egyet nem értés. Szerintetek melyik működik zökkenőmentesebben? ☺

Melyik volt a leginkább meghatározó találkozás számodra zenésszel és melyik volt a leginkább kiábrándító?

Szerencsésnek mondhatom magam, mert rengeteg ifjúkorombeli idolommal találkozhattam, illetve barátkoztam össze. Persze van, akinek ez nem fontos, én azért egy kicsit büszke vagyok rá. Legelőször is szeretném megemlíteni egy nemrég elhunyt barátomat, Fred Cole-t, a Dead Moon gitáros-énekesét, akitől a nevem angolosított változatát kaptam. Nem tudta ugyanis megjegyezni, hogy hívnak, állandóan rákérdezett, ne haragudj, mi a neved még egyszer? Süni, Süni, S-ü-n-i! Aztán megvillant szeme bogarában az értelem, rámutatott először a cipőjére, aztán a térdére, és azt mondta: Most már értem, Shoe-knee! Ez valamikor a 90-es évek eleje-közepén lehetett, nomtomná... Aztán persze a hosszú évek, turnék során egy csomó hírességgel találkozok az ember fia. Imádom Shaun Kama-t a Damnationból, Pete-t a Vibratorsból, Ross-GBH, Gerry-Fire Exit, meg a faszom tudja még, van egy csomó, számomra

fontos ember, akikkel sikerült összehaverkodni... Charlie Harper, Peter TestTube, Colin Abraham, TV Smith, Glen Matlock, Vom(T.H.), Lars Frederiksen, stb... Felejthetetlen volt a találkozás J.J. Burnel-lel, akitől, miután előadtam neki, hogy szerintem Ő a világ legjobb basszerosa, kaptam tőle egy használt(szent, dolog, ereklye!) bassz-húrkészletet! Backstage buli a the Damned-del a berlini Motörhead-Damned buli után, közös kép Paul Cook-kal Blackpoolban. Ezek így az igazán kiemelkedő dolgok, de a Rebellion fesztelen lépten-nyomon

valami ismert személyiségbe botlasz, és egy-két ital társágában megbeszéljük a világ nagy dolgait. Igazán kiábrándító nem volt, talán Knox, a Vibrators-ból, akin évről évre látni lehetett a leépülés nyomait. De, hogy valaki elutasító, vagy tők arrogáns lett volna, ilyen nekem nem volt. Mondom, szerencsés embernek mondhatom magam!

A No Exit (aus Berlin) írta a St. Pauli indulóját. Ennyire fontos számotokra a futball és a St. Pauli? Mindenki focibolond?

Azért ez nem a hivatalos St. Pauli induló, meg lopott téma is van benne, de mosom kezeimet! Még azelőtt jelent meg, hogy beszálltam volna a zenekarba! Igen! Mindenki bolond! Meg majdnem mindenki szereti is a focit, de nem értünk hozzá, ezért is szimpatizálunk a Paulival! Ők olyanok a fociban – kis túlzással -, mint mi a zenében. Nem túl jók, de sokan ismerik, kicsit kevesebben szeretik is őket. Azért a Paulinak elég tökök kis merch-konceptiója van. Bárhol jársz a világon, legalábbis, amerre én jártam, mindenhol, szinte minden koncerten látsz minimum egy agyament embert St.Pauli pólóban! A logójuk világszínvonalú, a focijuk kevésbé... Szóval a No Exitben van Pauli rajongó, meg Union Berlin szurkoló, én személy szerint a Werder Brémának szorkolok. Mondtam, hogy nem értünk a focinhoz! Egyébként gyerekkorom óta a Fradi a minden! Ez nálunk családi hagyomány. Nagyon szeretem az állatokat is, legyen az kutya, macska, tonhal, vagy akár emberszabású majom, és az sem érdekel, milyen a színe! De a legjobb a Zöld Sas!

Melyik lemezed szereted a legjobban, amelyiken játszol is?

Egy split-lemezünk van, amit kifejezetten nem szeretek, nagyon összecaptuk, szerintem kifejezetten szar lett! Na, nem feltétlenül a zenei anyag, hanem a felvétel... A többire mindre büszke vagyok! Kezdve az IQ80 Fekete Lyuk-beli élő felvétellel, valamikor 86-87 környékéről, aztán a Blame összezt is imádom (erről majd alkalom adtán kérdezd meg a Jerabeket, neki a kedvencei voltunk!). A No Exit-től talán, ha ki kellene egyet választanom, akkor az a 'Love hate Punk' lenne, a C.o.C.-től pedig az In black and white. De ez tényleg nem egyszerű, mind a mi gyerekünk, egyformán szeretjük őket. Persze azért a gyereknél is van, amelyek jobban sikerült... hahahahaha Elég, ha a bátyámra, meg rám gondoltok! Hahahaha! Na, ezért majd kapok a Gyuritól...

Ha 5 lemezt vihetnél magaddal egy lakatlan szigetre, akkor melyik 10 lenne az, és miért az a 15?

A teljesség igénye nélkül: the Stranglers – No more Heroes, the Damned – The black album, Sex Pistols – Never mind the bollocks, Motörhead – Bastards, Rancid – ...and out come the wolves. Ez így öt... Aztán, ha van még hely, akkor jöjjön még öt: Social Distortion – White light, white heat, white trash, Green Day – Nimrod, Eddie and the Hot Rods – Teenage Depression, GBH – Perfume and Piss, Ian Dury and the Blockheads – New boots and panties. Ez így tíz, és akkor a

magyarok: Bikini – Hova lett a XX. Századi híradó, Illés – Add a kezed!, Tankcsapda – Az ember tervez, VHK – A semmi kapuin dörrömbölve, LGT – BUMMM!. Persze kihagytam ilyeneket, mit a Buzzcocks, the Saints, the Ramones (őket meg hogy a kurva anyámba tudtam kihagyni? Na, ezért is kapok majd az olvasóktól...), UK Subs, the Vibrators, Dead Moon, Richard Hell, Iggy, Bowie, de még ABBA-t is vinnék, nagyon szürom őket, ez komoly! Ami nem fér bele a kufferba, azt viszem majd pendrive-on...hahaha... Hogy miért ezeket? Hát, mert ezeket, meg még rengeteg más kurva jó bandát, illetve albumot hallgattam az utóbbi negyven évben, és nagyon sok jó buli, szerelem, barátság, öröm, könnyek társulnak hozzájuk! Ha patetikus akarnék lenni, akkor ez az életem soundtrack-je...

Mesélj a kedvenc török kocsmárosodról!

- Karadag Bistro, avagy a Nappali... Tuncay, aki, most megpróbálom idézni a németjét magyarul: „Én 37 év Németország, ozmán én! Nem tudni Christian barát-nő, Rio barátnő anya. De már tudni most!” Eddig az idézet, a megfjétések február 30-ig varjuk a szerkesztőségbe! Minden kapható, amire csak igény van! Csak hát az oda járók elég igénytelenek... Így csak sör kapható, több fajta! Négy! Meg némi rövid ital. Ja, meg persze koktélok! Gin-tonik, meg konyak-kóla. Igen, jól írtam! Nem viszki-kóla, hanem konyak-kóla! Régen volt döner is, de senki nem ette, így letett róla jó török barátunk, aki tiszta szívből szereti a magyarokat, és ismeri Esztergomot is! A falon több futball-sál társaságában ott virít az Esztergom SE sálja is! Persze, hogy a Bozsótól kaptam! Oda járok meccset nézni, tehát lehet, hogy felmondom a lakhandit, mert úgysem vagyok otthon soha... hahahaha! Nagyon jószívű ember, és ne vegyük neki zokon, hogy nem bírt meggyürrközni a germán nyelvvel, nem olyan egyszerű nyelv az, ne legyünk vele türelmetlenek! Addig meg valahogy majd kibogarászuk, hogy mit is mond a lelkem!

Üzensz valamit az Olvasóknak?

Kedves Olvasó! Ha teheted, menj el legalább egyszer Blackpoolba, a Rebellion Fesztiválra, kibaszott ütős, maradandó élmény! Berlin is megér egy utat! Itt a Wild at Heart-ot kötelező meglátogatni, aztán útba ejthető a Trinkteufel nevű kocsmá, meg a Core Tex lemez-póló-satöbbi üzlet. A merészebbeknek fakultatív programként a Karadag Bistro-t is ajánlom! Aki pedig otthon marad, az járjon a Sportalsóba, meg a Söraksiba, ott biztos összefutunk valamikor! Stay punk – stay drunk!

Nem gondolom, hogy dalszerzői vénával rendelkeznek

Gyurma az esztergomi rocklegenda Tűzkerék xT-ben püföli a bőroket, már megmondani sem tudom, hogy hány éve. Sokszor beszélgettünk interjúról, de mindig elmaradt, és igazából most is úgy jött létre, hogy először véletlenül Süni helyett Neki küldtem el Süni kérdéseit is, amin felbuzdulva végül Ő is megkapta a magáét...

Mióta dobolsz? Miért éppen dob? Tanultad, vagy autodidakta módon sajátítottad el?

16 évesen kezdem el püfölni a bőroket. Ez egy véletlen dolog, mert eredetileg zongorázni tanultam az esztergomi zeneiskolában, de az első zenekarunk megalakulásakor kiderült, hogy zongoristára pont annyi szükség van, mint egy pestises bevándorlóra. Hahahahaha! Természetesen időhiány miatt kihagytam mindenféle dobolással kapcsolatos tanulmányt, ebből következően autodidakta módon sajátítottam el a dobolás fortélyait. Nos, ez a mai napig érezhető a dobolásomon. Szép emlékű Herpai Sanyi sem tudta kigyomlálni belőlem a rossz kézrendből eredő bénáskodásaimat. Nem mondom finomodott, finomodott, de ami a végén kijön az még mindig nagyon rossz.

Jelenleg a Tűzkerék xT-ben ütöd a bőroket. Ahhoz képest, hogy zeneileg eléggé punkos beállítottságúnak ismertelek meg, ez a zenekar teljesen másról szól. Hogy kerültél a zenekarba?

A Tűzkerékbe kerülésem egészen prózai. '95-ben hazatértem szülővárosomba és természetesen bőszen (Edwárd) látogattam a Molothow-ligetben megrendezett hangversenyeket. Itt kialakult egy szorosabb együttműködés lehetősége az akkor még Tűzkerék RB néven futó csapattal, ami Tóth Tamás (szeretett főnököm) kezdeményezésére odáig fajult, hogy beültem a dobok mögé. Magyarul addig baszogattam, amíg be nem szálltam.

A Lövedék albumon található egy mondhatni ars poetica jellegű saját szerzeményed, az Élet olyan,

mint a RnR. Mikor jöttél rá, hogy dalszerzői vénával is van? Hány saját dalod van?

Nem gondolom, hogy dalszerzői vénával rendelkeznek. Időnként kibuggyan belőlem néhány dalszöveg és tény, hogy dallambéli elképzeléseim is akadnak néha, de nem vagyok dalszerző. Az élet olyan c. nótávalóban az én szövegem és zenei ötletem alapján készült, de benne van a zenekar minden tagjának a munkája, ötletei. Tudod Rics, így már egész más, de megfelel. A Lövedék lemezhez egyébként még két dalszöveggel villogtattam meg hatalmas tudásomat, a Sátántangó illetve az Óriási fal című dalokkal.

Korábban tagja voltál a Mask nevű formációnak, amiben a F.O. System 2 tagjával zenélhettél. A Mask sem igazán punkos. Ennyire sokrétű az ízlésed, vagy ott volt éppen üresedés?

Ha jól emlékszem, ami azért ez egyre gyakrabban esik a nehezemre, 1989-ben az igen jó hírű Fekete Lyuk kicsit sem ragadós pultját támasztottuk az enyém Tezsvíremmel és azon nyavalyogtunk, hogy ő emigrál az NDK-ba (hahahahaha) én meg itt maradok zenekar nélkül, amikor a mellettünk szintén a pulthoz ragadt Lakatos Gyuri, a későbbi Mask ötletgazdája közölte, hogy jelenleg pont dobost keres és hasznos lenne, ha beszélgetnénk a dologról. Ennek az lett a vége, hogy a próbateremében zenélgettünk mindenféle formációkkal, amiből kialakult A Jerabek Csaba, Gabrieli Richárd, Lakatos György és Gelety György féle Mask zenekar. Jó csapat volt, sok koncertet játszottunk, de 1995-ben az én életemben történt egy fordulat, miután megváltam a zenekartól. A mai napig nagyon jóban vagyunk, annak ellenére, hogy természetesen voltak súrlódások. Ezek időnként hangosak és durvák voltak, ugyanakkor jókat röhögtünk a végén. Kérdésed második felére reagálva igazán nem tudom mennyire sokrétű a zenei ízlésem, de az biztos, nem tudnám letenni a garast (de nem a Dezsőt) egyetlen stílus mellett sem.

Melyik zene az, amelyik igazán közel áll hozzád? Ezek után jogos a kérdés.

Na most aztán igazán szarban vagyok. Az imént fejtettem ki (hát én), hogy nem igazán tudnám megmondani melyik a legkedvencebb zeném, de nyilván a punk az, hiszen az IQ 80 nevű formációval a punk

magyarországi templomában a Fekete Lyukban e stílusban arattuk első "sikereinket". De nagy kedvence a Toto (meg a lotó), az Asia vagy a New Model Army is. És természetesen nem hagyhatom ki Stinget sem vagy a Incognito nevű zenekart.

A Tűzkerék xT a mai napig aktív zenekar. Hogy bírod a turnékat, a koncertezést, turnézást?

Hála annak a magasságosnak, valóban elég aktív a Tűzkerék xT. A koncertezés nálam „narkó” szerűen működik. Ha nincs, hiányzik, ha van néha a faszba kívánom, de csak elindulni nehéz és persze gyakran hazaérkezni is. Ugye nem kell magyaráznom a bizonyítványt?!

Élég régen nem adtatok már ki lemezt. Készülnek már új dalok, lemez esetleg?

Ez egy kellemetlen kérdés Rics közi. Miért nem izasztoz ezzel a Tóth Tamást vagy a „széparcú” Anda Bálintot hümm? Különbözn most készül egy lemez és demó formában feljásztottunk már 6 vagy 7 dalt saját számokból is, de azért az érezhető, hogy időnként komoly elképzelésbeli különbségek merülnek fel a dalok milyenségét illetően. De hát ettől olyan kúrva jó az egész. Szeretem csinálni, sok emlékem fűződik a zenéléshez, sok barátot szereztem és sok embert ismerem meg a zenélés kapcsán. És persze sok állatot. Ebben semmiféle pejoratív értelmet nem kell keresni!

A testvéred basszusgitarozik két zenekarban is. Sosem fordult meg a fejetekben a közös banda ötlete? Ha a távolság nem lenne, megalakulhatna a Geleley Brothers Band? Milyen zenét nyomnátok szerinted?

A Tezsvírem nekem nagyon hírhedt, bocsánat híres basszusgitáros. Volt az életünknek olyan időszaka, amikor együtt muzsikálgattunk. Korábban már említettem az IQ 80 nevű formációt, nos ebben a zenekarban Süni basszerozott, Csicsi gitározott és én voltam a dobok megszólaltatója. Ezt megelőzően volt egy másik közös zenekarunk az Anyám Te Illatos Rózsa, röviden Anyám TIR. Na ez egy „komoly” brigád volt. Egyébként, ha lehetőség adódik, Süni időnként fellép velünk egy-egy szám erejéig. Ha ismét lenne közös zenekarunk, szerintem punk rock lenne a stílus.

Kik azok a zenészek, előadók, akik a legnagyobb hatással voltak Rád?

Ez megint egy jó, de kibaszós kérdés. Nagy hatással volt rám a Police, a Sex Pistols, a Damned, a Stranglers vagy a korábban említett New Model Army. De természetesen nagyon kedvelem Sting dalait, az egyik nagy kedvencem a könnyedebb műfaj képviselői közül Michael Jackson, a „durvább” vonulatból a Metallica, Pearl Jam, Stone Temple Pilots, Dream Theater vagy a Winery Dogs. De itt végeláthatatlan felsorolásba kezdhetnek. Azért a dobosok közül szeretném megnevezni néhány kedvencemet. Mike Portnoy, Vinnie

Colaiuta, Carter Beauford, Herpai Sándor és a király, a legnagyobb PHIL RUDD!!!!

Van kedvenc koncerthelyszíned?

Nagyon szerettem a Fekete Lyuk koncerttermét. Rengeteg jó koncert helyszín van, ahol jók a körülmények, könnyen lehet pakolni, jó a hangosítás stb. stb., de azért csak haza húz a szívem! Éljen soká a Sportaló!!!!!!

Melyik a kedvenc filmed/könyved és miért?

Imádom a Bud Spencer filmeket. Gyakorlatilag akárhányszor meg bírnam nézni bármelyiket, de a kedvencem Martin Scorsese filmje A Tégla. Zseniális! Nicholson, DiCaprio, Damon, Wahlberg, nincs jobb. Illetve van de az nem film. A Bud Spencer filmeket azért szeretem, mert nem számít hogy 3 perce vagy egy óra-ja meg a film, simán be tudsz kapcsolódni és érted is, függetlenül attól, hogy először vagy századszor látod. A Tégla nos, ennél a filmnél jó ha az elejétől nézed és látod is. Brutál jól játszanak és nagyon jó a téma is. A könyv téma azért egy kicsit nehezebb. Jelenkori kedvencem Szvetlana Alekszjevics Elhordott múltjaink c. könyve. A könyv a Szovjetunió széthullása után íródott és gyakorlatilag egy riportokat tartalmazó gyűjtemény. Nagyon érdekes véleményeket lehet olvasni a Szovjet hatalom időszakáról, a II.Világháború megszállási időszakairól illetve a széthullást követő fejtelenség idejében keletkezett hatalmas vagyionokról.

Ki a kedvenc kocsmárosod?

Kedvenc kocsmárosom csak egy van és ezen még az sem változtat, hogy Újpest szurkoló az Istenadta. Imádom.

Üzensz valamit az Olvasóknak?

Üzenni az olvasónak mindig necces, mert akit érdekel a velem készített riport, akit érdekelnek az érzéseim a gondolataim az elolvassa és feltehetően nagyrészt egyetért velem, így neki nincs mit üzennem, mert minden üzeni valóm benne van a riportban. Akit meg nem érdekel, úgysem olvassa el, így teljesen fölösleges üzennem neki bármit. Egy dolog viszont teljesen biztos: Rakkenróó forévődő.

Mindenhol szívesen játszunk, ahol van színpad, hang, fény és közönség...

Sziva Balázs régi jó barátunk, és rendszeres fellépője a klubnak a Romantikus Erőszakkal, de megfordult már nálunk a Szent Suhancokkal is. Balázst a tavaszi nagykoncertről és a zenekari körüli aktualitásokról faggattuk.

Három éve beszélgettünk utoljára, akkor jött ki az utolsó RomEr nagylemez, a Szabadság, szerelem. Ám azóta sem tétlenkedtek, hiszen jött két tematikus válogatáslemez, amin szintén voltak új dalok, illetve két EP is, amiből az egyik egy komplett koncert volt bónuszban. Mi újság most a zenekar háza táján? Évek óta a felállásotok is stabil szerencsére.

Szerencsére a banda felállása a kétezres évek eleje óta végbement tagcserék óta nem változott. A Petőfi lemez után született az az ötlet, hogy egy EP sorozattal jelentkezünk a következő időszakban. Manapság már annyira felgyorsult minden, hogy úgy gondoltuk így több figyelem irányul majd egy-egy dalra. Ahogy észrevettük ez a tev működött is, hiszen az új dalokat is simán be tudjuk illeszteni a régi közé a koncertprogramba. Ismeri őket a közönség.

A három részesre tervezett EP-sorozat harmadik darabja készül már?

Igen, 2018 őszén fog kijönni majd, így lesz teljes a piros, fehér, zöld sor. A tervek szerint egy gyűjtő

karton is készült majd hozzá, amelybe mindhárom kiadvány behelyezhető lesz, így méltó módon kerülhet majd a gyűjteményekbe.

Tavasszal tartottátok a Barba Negra-ban a 40. születésnap nagykoncerted, amin szinte az összes formációd és korábbi zenésztársad is jelen volt. Készült kép, illetve hangfelvétel a buliról? Mintha arról lett volna szó, hogy lesz belőle kiadvány?

Készült hang és képfelvétel is. Ez utóbbi egy három kamerás felvétel, de nagyon ügyesen lett összevágva, úgyhogy az is nagyon hangulatos lett. A koncert 80 perces kivonatos változata a Hammer-World magazin márciusi mellékleteként fog megjelenni CD-n, úgyhogy azt az őjságosoknál lehet majd beszerezni, a képanyag pedig teljes egészében megy a Youtube-ra, úgyhogy bárki számára elérhető lesz, szintén jövő márciusban.

Megvalósulhat valaha a Perdita szerelem CD újra kiadása szerinted? Mondjuk én beszereztem nemrég, biztosan sok rajongó szeretné feltenni a polcára.

Szerintem nem önállóan, inkább egy új kiadvány bónuszaként lehetne ezt megvalósítani.

Készül már a hagyományos értelemben vett új RomEr nagylemez?

Ebben a pillanatban „A hazáért” EP sorozat harmadik részére összpontosítunk. A többi majd kiderül.

A december 22-i már az ötödik RomEr koncert lesz a Sportalsóban. Eredetileg azt akartam megkérdezni, hogy készültök-e valami különlegességgel, de az Itthon vagyunk lemez 15. évfordulója kapcsán az egyik különleges buli éppen nálunk lesz. Honnan jött ez az ötlet? Korábban nem csináltatok ilyesmit.

Pontosabban a két ilyen tematikus buli közül az egyik nálatok lesz. Az Itthon vagyunk lemez annak idején egy mérföldkő volt a zenekar életében. Itt alakult ki az a népzenei elemeket is magába olvasztó hangzás, amely a mai napig is jellemző a bandá-

ra. Ez nagyban köszönhető az Itthon vagyunk-on közreműködő legendás népzeneésznek, ifj. Csoóri Sándornak. Akkor forrt ki bennünk egy teljesen természetes igény, hogy a dalaink mondanivalója mellett a zenénk is legyen magyar. Ez aztán a külsőségekben, a színpadképben is megjelent.

A zenekar életműve elég gazdag. Várhatóak még ilyen megmozdulások a későbbiekben?

Meglátjuk, nem elképzelhetetlen, hiszen lenne miből válogatni.

Neked személy szerint melyik a kedvenc saját lemezed és miért?

Ez nagyon nehéz kérdés, de a 2010-es Kemény-mag lemez szintén elég meghatározó volt úgy gondolom.

November elején lett volna egy koncertetek Dunaszerdahelyen, amit végül nem engedett a szlovák politika. Hogyan éltétek ezt meg?

Mondanám, hogy már megszoktuk, de ezt nem lehet megszokni. A 2008-as dunaszerdahelyi véres szombat óta majdnem egy évtized telt el, de úgy tűnik a helyzet csak kifinomultabb lett, lényegét tekintve nem változott.

Pár éve a Facebook törölte az oldalakat, és azóta is folyamatosan előfordul, hogy törlik az eseményeitek és biztosan az eléréseket is érinti ez. Hogy tud érvényesülni egy zenekar a 21. században a legfontosabb közösségi felület nélkül?

Használjuk a hagyományos felületeket. Valóban okozott némi gondot a facebook oldal hiánya, hiszen a törlések már 40 ezer követővel rendelkezett. A honlapunk elég látogatott, ami nagy segítség. A bulik hírért pedig utcai plakátozással is terjesztjük.

Már jóideje nem kaphatóak sehol a könyveid, a Futballháború és a 15 év nemzeti rock. Látsz reális esélyt arra, hogy ezeket egyszer újra kiadd, akár bővített formában?

Ezek a könyvek még 2008-ban és 2009-ben jelentek meg, csontra el is fogyott mind, újrakiadás jelenleg nincs tervben.

A Szent Suhancok háza táján régóta csend honol. Mi újság azzal a csapattal?

Élég sok minden történt mostanában a RomEr körül, így tényleg háttérbe szorult kicsit ez a csapat, pedig egy igazi szerelemgyerek nálam. Én tinédzser korom óta imádom ezt a muzsikát. A mai napig megvan az évek alatt felhalmozódott kazetta, fanzine és koncertplakát gyűjteményem. A punk rock és a belőle kialakult műfajok, a kezdetben real (valódi) punknak nevezett Oi!, vagy a streetpunk zene

mindig is meghatározó volt számomra. A Romantikus Erőszak saját dalainál is egyfajta kiinduló pont. Egyébként a gitárosunk Klopicsik Laci időközben beszállt a nyolcvanas évek kultikus punk bandájába az ETA-ba is, de jövőre azért várható némi mozgolódás a részünkről.

Melyek azok a fesztiválok, klubok, ahol mindig szívesen léptek fel? Itt nyilván nem azt akarom kideríszakolni, hogy minket mondj, csak érdekel, hogy látod a klubhelyzetet!

Mindenhol szívesen játszunk, ahol van színpad, hang, fény és közönség. A hazai klubhelyzet nem éppen manapság éli virágkorát, viszont fesztiválokból rengeteg van. Az már más kérdés, hogy néhány tematikus rendezvénytől eltekintve, nagyjából ugyanazok a bandák játszanak mindenhol. Viszont örömmel hallottam, hogy idén újra lesz majd Magyar Sziget. Az egyetlen együttes vagyunk, amelyik minden olyan Magyar Szigeten játszott, ahol koncertek is voltak. Valamiért mindegyik emlékezetes volt. Itt játszottunk először néptáncosokkal, hadi hagyományörzőkkel bemutathattuk a Mondák könyve előadást szóval élmény van bőven.

Tavasszal egy különleges koncerttel készültök, ismét a Barba Negra-ban, ahol a P. Mobilal közösen léptek színpadra. Honnan jött ennek a koncertnek az ötlete és mivel készültök majd?

Már az idejét sem tudom, mióta hagyomány, hogy március idusa környékén rendre van egy nagyobb szabású megmozdulásunk budapesten. A 2018. március 6-ai koncert a Nemzeti Dal Ünnepe nevet kapta és a P. Mobil mellett különleges vendégként Waszlavik Gazember is fellépett majd. Azt hiszem a Mobil jelenlétét sem kell magyaráznom. A Honfoglalás szvittel azt hiszem ők indították el idehaza azt a műfajt, amit ma nemzeti rocknak neveznek. Nagyon komoly este lesz, nagy látvánnyal.

Alvin és a Mókusok: Rendet a fejekben! (2017)

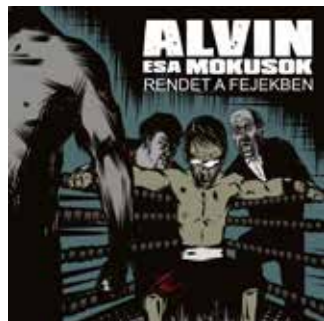
Ha nem tévedek, illetve nem számolom a két PunkPopSuperStar lemezt, akkor ez már bizony a 14. sorlemeze a jövőre 25. jubileumi évébe lépő Alvin és a Mókusoknak. Mivel tavasszal egy váratlan tagcsere is volt a csapatban, ám zökkenőmentesen ment tovább a csapat, ráadásul az öszre tervezett lemez sem csúszott, kíváncsi voltam, mit is rejt az új CD.

Ugyan sorlemezzel legutóbb 2014-ben jelentkeztek a Mókusok utoljára, szerintem senkinek nem lehetett hiányérzete, hiszen volt itt tematikus turné, koncertlemez, előzetes dal, ami csak kell, hogy ne higgyük: hőseink ülnek a babérjajikon.

Mivel az A bölcsek meg hallgattak egy kifejezetten jól sikerült lemez lett, biztos voltam benne, hogy a Rendet a fejekben is erős lesz. Nem is tévedtem, megkapjuk a hamisítatlan Alvin slágereket, de kapunk mellé néhány csemegét is, mint a már-már metalos éllel húzó témájú Bátor (ami a lemez egyik legjobb dala), vagy a zongorás-lírai Fejben dől el. Ez utóbbi egy igencsak kellemes meglepetés, mert hiába voltak ilyenek korábban is, valahogy ez most még egy

kicsit jobban működik. Igazából, bármennyire szigorú akarok lenni, nem tudnék olyan tételt mondani, ami nem sikerült. A címadóban például olyan énekdallamok vannak, hogy nem tudnám nem szeretni. Az ember maradjon ember akkor koncertfavorit lehet, hogy simán lesz még belőle zárótétel is előbb-utóbb, akárcsak az Ébresztő halottak és még sorolhatnám egy darabig. Egyetlen furcsaság volt azonban, ami később tűnt csak fel: Viki nagyon „csendben” van, egyetlen dalban sem énekel. Könnyen lehet, hogy nem tudatosan alakult így, ugyanis nincs hiányérzetem, annak ellenére sem, hogy kifejezetten szeretem a hangját! Viszont Alvin szerintem csúcsmódban van, ezzel kár lenne vitatkozni.

Sok hallgatás után is azt veszem észre, hogy bizony a komplett albumot dúdoló. Hangzás terén is sikerült előrelépni, talán most a legjobb az arányok. Főleg a basszgitártartottam korábban több esetben halknak, most végre kellően teret kap Viki négyhúrosa is. A csapatba 8 év után visszatérő Gergő dobjai pedig olyan erővel döbbenek meg, ahogy élőben is

szoktak. Valahogy sikerült most azt a fajta, rájuk nagyon jellemző felszabadultságot visszaadni a lemezen is, mint a koncerteken.

Lehetne itt betűt szaporítani, csak éppen minek? Aki eddig szerette Alvinékat, biztosan nem csalódik most sem, aki pedig 24 év alatt nem szerette meg őket, valószínűleg Ő sem most fog rájuk kattanni. Ami viszont egészen biztos: amíg ilyen lemezeket írnak és ilyen koncerteket tolnak, addig bizony Ők maradnak az egyik legjobb hazai punkbanda. Messze még a vége, ez teljesen egyértelmű! Viszlát a koncerteken!

9 pont

RicS

Február 2-től

BORZONGÁS
1992

PHANTASM

BORZONGÁS

A HORRORMAGAZIN

Dupla oldalas poszter és ESET kód a magazinban

A VIZ ÉRINTÉSE
MEGÉRINTI A LELKED

A BABADOK
SZÜLŐI KRÍZIS

AZ ŐRDÓGÚZÓ
FELÉLEDT A GONOSZ

SUSPIRIA
41 ÉVES KLASSZIKUS

BORZONGÁS 1901 990 Ft

Keresd az újságosoknál!

Born 33

Biztos láttatok már olyan filmet, amiben a tejes dobozon volt az eltűnt személy képe. A most induló rovatomnak azért választottam ezt a címet, mert olyan zenekarokról szeretnék írni, akik már régebben feloszlottak, nem ápolják nevük, munkásságuk emlékét, nem élnek élénken a köztudatban, és mégis hagytak maguk után olyan hanganyagot, amit érdemes újra és újra meghallgatni.

*Zörejek, gitár gerjedés, húzós riff áradat, egy gépies hang elkezdzi szavalni:
Agyadra ablakot vágok végre, hogy a tested fényhez jusson
Fájdalom orgiába löklek, hogy megtud ki is vagy
Megnyitom az elméd, a világra rászabadítom
Legelső emléked, hogy az utolsó elhagy
Egy rendszerbe épített microchipként üzemeltették a lényed
Látom a szemedben, hogy valami megszakadt
Programozott lelked valódi öntudatára ébred
Ördögien ember vagy, mert most vagy önmagad
Ahogy a megfeszített gyűlölet mindenhova elkísér,
Egy elveszített ösztön újra benned él, benned él*

Egyből belém fagyott a vér, a kezem egy merő libabőr, a hátamon felállt a szőr, ahogy felraktam a Born 33 első és egyetlen nagy lemezét a Dieselvízitő. Utána mindenkinek úgy ajánlottam, hogy annyira mocskos, hogy még Lemmy is csókolómat köszön neki. ☺

A zenekart 1997-ben Danis Gábor - basszusgitáros, Donka Richárd - gitáros, Bacsa Gábor - gitáros, énekes, Hamar Ákos – dobos alapították. Legszerencsésebben talán stoner metalként lehet besorolni, de nem könnyen skatulyázható. Első komolyabb kiadványuk 1999-ben jelent meg, hat saját szerzeménnyel FÜST ÖRVÉNY címen, második a már említett, LP-vé duzzadt Dieselvízitő 2001 őszén. Több nagyobb fesztiválon is felléptek, másfél évig turnéztak a Wackor és a Watch My Dying társaságában.

Először a Hammer World hasábjain olvastam róluk, ők sem spóroltak a dicsérő szavakkal: „kamion füstös”, „sör böfögös”, már ekkor éreztem, hogy nagyon be fog jönni. Az újság, kezetta mellékletén halottam a Jelenések könyve 33 című számot: valami orbitálisan pofátlanul bunkó mód húzós fogós témával indult, kismilliószor az elejére tekertük öcsémmel, léggitár, vagy partvis a kézbe és indult a headbenger maraton. A hangzás kelőképpen piszkos volt, a szöveget a homályos Bibliai

utalások izgalmassá, elvonttá és akkor számomra egyedivé tették. Az idő tájt itt Esztergomban tetőfokára hágott a WMD és Wackor örülé, így a közös körútjuk alkalmával, a mára már legendássá vált és a hetekben eltemetett Molothow Ligetbe is eljutottak. A koncertet sikerült félrészeztől a cél részegségig haladó állapotban végig nézmem, így nem sok minden maradt meg, annyi biztos, hogy nagyon élveztem az egybegyűttekkel egyetemben, egy két mondat is megragadt: „Most eljátszunk egy Guns N’ Rosis feldolgozást amitől Slash teli szarja a cilinderét”.

A zenekar nem folytatta tevékenységét, az én látóteremből is eltűnt egészen 2010 őszéig, mikor egy szerencsés véletlen folytán birtokomba került a két hangzó anyag. A bevezetőben leírtam milyen hatást gyakorolt rám, a lemez első momentuma, szerencsére a záróakkordig kitart ez a borzongás. Egymás után sorakoznak az igényesen megírt, feszes energia bombák és egy GN’R feldolgozás a Welcome To The Jungel. Az ezredforduló egyik legjobb hírű hazai stúdiójában, a HSB-ben folytak a munkálatok, a végeredményen jól hallhatóan rengeteg energiát fektethettek bele, hogy a csapat egyedi atmoszféráját korongba tudják zární. Ezalatt a húzós stoner riffek, a szögelős metal ritmusok, a mocskos hangzás, és valami nagyon

laza rock n' roll életérzés szerencsés együttállását értem. A hangulata nagyon mély depresszióban gyökeredzik, de sikeresen felé tud emelkedni, nem letargikus vagy szómórú. Inkább olyan, mint amikor végre kiszakad egy rég óta vissza fojtott indulat, és most már mindent mindegy alapon bármit megtehetsz. A szövegek egy belülről rothadó metropolisz, és az azt körül vevő kihasználta, elértéktelenített, elsivatagosított vidék poszt apokaliptikus képét vetítette elém. Pár hete, ennek kapcsán RicS említette, hogy Neki mindig a Szárnyas Fejvadász című regény és film ugrik be, és tényleg. Ezt követően nálam is rendszerbe kerültek a kusza sorok és új értelmet nyertek. Gyengeségként szokták felhozni a Bacsa Gábor ének tudását, amit a Dieselvízióra rengeteg kreatív megoldással sikerült bele simítani a dalokba és inkább hozzá tesz, mint sem elvesz.

Az EP-jükről is szeretnék egy két szót írni. A FÜST ÖRVÉNY-t nem sikerült ennyire kimértre keverni, ennek köszönhetően kicsit nyersebben szól, az ének témák még kiforratlanok, de szerencsére pár

hallgatás után sikerült megszoknom. A számok maguk szövegekkel együtt nagyon jók, minden tekintetben az ezt követő főművük csiszolatlan elődje, minden gyermek betegség ellenére meg van a maga bája, érdemes próbálkozni vele.

A neten sok nyomot nem hagytak maguk után, a YouTube-on meghallgatható a Dieselvízíó, a Valahol című szám FÜST ÖRVÉNY-ről, megtekinthető Tiszta Hold videó klipje. A dalok.hu oldalán találtam egy lemez kritikát, abból tudtam kimazsolázni egy két információt. A nagylemez még mindig rendelkezhető.

A cikkem megírása után kaptam a hírt, hogy december 28.-án, lesz egy Molothow-retro Elő szilveszter, ahol az egykori Born 33 két turné társa a Wackor és a Watch My Dying is fellép, megfejelve egy Royalpunk-kal ami az Ørdög- és Uzipov-tagok feldolgozásprojektje. Ennél szebb lezárást ki sem lehetett volna találni, mint a mesében, jó értelemben vett retroschok a köbön. Ott találkozunk!

Schiszler - Brisz - Ádám

Bezzeg régen...

Ők is eladták magukat, a demók még jók voltak, bezzeg régen...

Napi szinten bukkanok a fenti kijelentésekre az arckönyv lapjain, beszélgetések közben és úgy szinte mindig és mindenhol. Ennek a bejegyzésnek a megírásán tavaly augusztus óta gondolkodom. Akkor történt ugyanis, hogy egy Tankcsapda interjú közben Fejes Tomi megfejtette, igazából miért is gondolja azt pár ember, hogy baj van a zenekarral. Nem ez volt a cél, nem erről elmélgedtünk, szimplán a gondolatai összeraaktál a fejemben a képet és akkor értettem meg, miért nem görcsölnék Ők ezen a kérdéskörön. Az Ő példáin és gondolatmenetén keresztül aztán nekem elburjánzottak a sajtójaim, a konklúziót pedig megosztom veletek, úgy döntöttem.

Írhatnék rengeteg zenekart most itthonról, akiknél divik ez a meglátás, hogy a korai anyagok után csak egy nagy szar, amit csinálnak. (Azért itthonról, mert fontos lesz később, hogy legyen személyes ismeretség is. Majd megéreted.) Legyen szó a már említett Tankcsapdáról, a Kowalsky meg a Vegáról, az

Aurora-ról, vagy a jó ég tudja, hogy kikről, a lényeg mindig ugyanaz a gondolat: ez már nem, aminek mi anno megszerettük! Keserű felismerés, jobb lett volna ha nem történik meg. Mindig ez járt a fejemben anno nekem is, amikor valamelyik zenekarról ezt hittem. Ugyanis nekem pontosan ugyanígy

megvoltak ezek a gondolatok, még a Tankcsapdáról is, akiknél pedig kevés zenekart tisztelek, szeretek jobban idehaza.

Idestova 5 éve, hogy a Sportalsóba lehívott Bozsó megkért, hogy tudósítsak a koncertekről, a többit pedig már mindenki tudja, hiszen ezer helyen elmondtuk már. A klub akkor még teljesen más jellegű hely volt, jó értelemben vett amatőr, szűk műfaji palettával, kicsit más felfogással. Pár embertől megkaptam az utóbbi hetekben, hogy mennyivel másabb, jobb volt az, mint a jelenlegi. Bezzeg a Molothow! Az volt ám az igazi! Ez már csak annak a felhígított, gagyi változata. Nem mondom, hogy ebben nincsenek részizgazságok, de megint abba a gondolatkörbe csúszunk bele, amibe a zenekaroknál is.

Nem rossz ez a Sportalsow fesztivál, de azért meg sem közelíti a Fesztergomot! Ezt a mondatot nagyon sokszor megkaptuk az első három fesztivál kapcsán. Nem mondom, hogy ezek a mondatok nem esnek rosszul, de az kétségtelen, hogy az illető, aki ezzel élénk áll, egy olyan aspektusból nézi a dolgokat, ahonnan bizony igaza van.

Tök jó, hogy a gyerekek ennyi mindenhez értenek, de mi a fasznak Nekik tablet? Mikor mi voltunk kölykök, simán megtette a kukoricacsuhéból készített baba is! Egész nap rúgtuk a bőrt a grundon és jártuk az erdőt. Ezek meg? Csak nyomják azt a szart és semmi sem érdekli őket!

Karácsony? Nagy lófasz ez már, nem karácsony. Amikor gyerekek voltunk, na, AZ karácsony volt! Akkor még nem az ajándékokról szolt ez az egész, mint most!

Tudnék még vonni néhány párhuzamot, viszont nem hiszem, hogy lenne értelme. A lényeg ugyanis minden esetben ugyanaz: nem vagyunk objektívek. Emlékeket hajszolunk, amiket sokszor az idő megszépít. Nem gondolunk bele, hogy az első mindig tökéletes. Mindig azt akarjuk, ami elsőre volt! Az az érzés, ami a hatalmába kerített és elfogott, amitől tudtad, hogy ez az, ami kell Neked! Legyen ez zene, film, könyv, koncert, bármi. Első mindig csak egyszerűn van. Éppen ezért ezt az érzést teljesen felesleges újra és újra hajszolni. Erzszer, egy prevenció előadásán mondta nekem egy kiugrott drogfüggő, hogy Ő azért lötte túl magát, mert mindig azt az érzést akarta vissza, amilyen az első adag volt. Aztán rádöbbsent, hogy az már sosem lesz megint. Bár mennyire durva a párhuzam, az élet pontosan így működik.

Lefogattuk az interjút, elköszöntünk a zenekartól, aztán kimentünk a küzdőtérre és vártuk a koncertet. Egyszerűen nem mentek ki a fejemből

Fejes szavai. Nekem is volt meghatározó TCS és milió más koncertem, de így, ebben a formában nem gondoltam még ebbe bele sosem. Aztán amikor felmentek a színpadra, jött a libabőr és baromi jó volt. Bár én alapból nem vagyok ez a régi dolgokomat folyamatosan dohogó típus, még így is hatványozottan kiütöközött a különbség. Napokig pörgettem ezt az egészet a fejemben, és egyre inkább arra jutottam, hogy ezt egy kicsit kibővített formában a világra zúdítom majd. És hogy miért most?

Tegnap felkerült egy képgaléria a fácséra, amin a klasszikus Molothow-liget látható. Rengeteg megosztás, még több komment, hogy de jó lenne újra és társai. A Molothow-hoz és a Stress-hez, eme két legendás helyhez komoly érzelmi kötődéseim vannak. A Molothow az első koncertélmények egyike, a 18. születésnapim bulim, és hasonlók, míg a Stress meg a hely, ahol a barátaim segítettek átvészelni Édesanyám elvesztését, az első szerelmek, randik, mind itt voltak. Mára egyik sincs. Viszont eszembe nem jut, hogy de jó lenne újra. Minden okkal történik úgy, ahogy történt, nincsenek véletlenek. Elég nehezen tudom elképzelni, hogy bármelyik hely ugyanolyan lenne, ha újranyitna. Az érzés sem lenne ugyanaz. Menthetetlenül nosztalgia-függők vagyunk, ami nem baj, egy bizonyos pontig. Ez a bizonyos pont pedig az, amíg nem mérgezi meg a hétköznapiakat. Ezt úgy lehet a legjobban lemérni szerintem, hogy készítünk egy önvizsgálatot, melyben görcső alá vesszük az elmúlt időszak eseményeit és mérlegelünk, mennyi volt jó számunkra. Minél kevesebb esetben érezzük, hogy ez olyan volt, mint vártam, annál inkább lehet, hogy beleragadtunk a múltba, miközben a jelen sokkal fontosabb, hiszen abban élünk, létezünk.

Nyilván ez az egész gondolatmenet nem validálja azt, ami rossz. Nem jelenti azt, hogy minden, amit most csinálunk, tapasztalunk, az bizony tökéletes. Azt viszont jelenti, hogy ha egy kicsit elengedjük ezeket a beragadt érzelmeket, akkor sokkal könnyebben fogjuk tudni élvezni azt, amiket most tapasztalunk. Lehet legyinteni, hogy ez csak egy ezobablálával megmagyarázás, hiszen valahol tényleg az, de ha logikusan belegondolsz, akkor mégsem. Nem azt mondom, hogy a Tankcsapda, a Sportalsó, a Sportalsow, vagy bármi, amit példaképpen felhoztam, tökéletesen működő dolgok, de az biztos, hogy egy pici jelennel közelebb kerülsz hozzájuk. Aztán szépen lassan megtanulod élvezni a jelent. A jelennel pedig az életed...

RicS

1. Powerflo – Powerflo

A supergroupokban általában az a jó, hogy a különböző zenekarokból érkező neves zenészek magukkal hozzák anyazenekaraikra jellemző stílusjegyeket, így adva valami újat. A Powerflo-val sincsen ez másként, ahol Sen Dog (Cypress Hill), Billy Graziadei (Biohazard), Christian Olde Wolbers (ex Fear Factory), Roy Lozano (ex Downset) és Fernando Schaefer (Worst) egyesítette erőit és lerakták az év lemezét. (a kritika írásakor még volt két hét az évből, de leszarom!)

Tekintve, hogy hőseink nem most kezdték az ipart űzni zeneileg, ezzel is garantálják, hogy visszarepülünk a '90-es évekbe és nem szart kapunk az arcunkba.

A kezdő My M.O. dalban tipikus Fear Factory szaggatással találkozhatunk már, míg a kettős Resistance dalban biohazardos témázgatás csapja meg a fülünket egyből. Hibátlan! Szép sorjában jönnek az anyazenekarokra emlékeztető témák, kiegészítve olyan megoldásokkal, amelyek semelyikbe sem illettek bele igazán. Szerintem Wolbers soha nem játszott ennyire színesen semelyik korábbi lemezén, de Sen Dog-ot sem hallottuk még soha színmetaltolni.

Hangzást illetően nem érheti csalódás a hallgatót, a közel 30 év ami a zenészek mögött van itt is hallatszik. Személy szerint az amerikai kiadást sikerült beszerezniem (ráadásul olcsóbb mint az európai), az utolsó Emmure-ral ellentétben egy végtelenül igényes digipackot kaptam, melyben a booklet egyben poszterként is szolgál. Szóval a fizikai formátum is rendben van.

Aki a fent említett zenekarokon nőtt fel, annak kötelező darab, csalódás nem valószínű! Ez az év lemeze!

Péter atya – 9/10

2. Suicide Silence – Suicide Silence

Egy zenekart minél szélesebb körben támadnak, kritizálnak, annál nagyobb az esélye, hogy 1-2 barom szimpatizánst azért befognak gyűjteni. Na én is így kattantam rá az előző You can't stop me lemezre, amely a kényszer szülte énekes váltás után jött ki, immár Eddie Hermida énekével.

Az új lemez előzetes beharangozója után sikerült a megmaradt SS szurkolókat megbotránkoztatni, mert az előző lemezek deathcore-já helyett egy alapvetően klaszszikus értelemben vett nu metal/

modern metal lemezt sikerült letenni az asztalra. Gyakorlatilag a korai Korn/Deftones nyomvonalán haladó lemezt kaptunk, tisztának szánt hamis énekkel, jam szerű gitárokkal. Homlokegyenest megindultak a srácot magukkal szemben, de az említett 2 zenekar korai munkásságát nézve, s a Suicide Silence névtől eltekintve egy fasza lemezt kaptunk. Vonatkoztassunk el a régi anyagoktól, a korábbi hangzástól, a névtől! Ha így indulunk neki a bő 45 perces lemeznek, akkor elégedetten is felállhatunk a fotelból! A mű végére érkezve felbukkan a régi SS is a Don't Be Careful... személyében. A hangzás hamisítatlan Ross Robinson, szóval már ez is dob az egész összképen! A fikaáradat ellenére a számok élöben is működnek a régiekkel együtt, ezt bizonyították is a júliusi budapesti koncerten!

A borítót félig meddig elcsesztek, szerintem a legközhelyesebb megoldás rátenni a egy zenekari promoképet, tehát ennél több ötlet is lehetett volna. Mellesleg a booklet belseje elég hangulatos lett!

Amennyiben a publikum egy nu metal nosztaligára vágyik, bátran nekiugorhat a lemeznek.

Peti atya - 8/10

3. Emmure – Look at Yourself

A lemez megjelenés előtt nem igazán követtem a zenekart bevallom derekasan, míg nem 2015 végén Frankie Palmeri körül lecserélődött a teljes tagság. A változásokból kifolyólag adtam egy újabb esélyt, amit nem bántan meg.

Nyilvánvaló, hogy stílustól függ, milyen hosszúnak kell lenni egy teljes lemeznek, de a Look at Yourself a maga 31 perce nem hagy üresjáratot a hallgatónak. 2017-ben abszolút vállalható hosszúság, csupa erős dallal hála Joshua Travis gitárosnak, aki a ritmus szekcióval együtt a Glass Cloud zenekarból lett szerződtetve. Stílust tekintve maradtak a djent/nu metal vonalon némi metalcore-os beütéssel fűszerezve, viszont az előző albumokhoz képest sötétebb hangulatot adtak az Emmure-nak. Gucci Prison tétellel zárva a csúcson fejezik be a betonozó visszatérést.

Hangzást tekintve hozzáak a kötelezőt, viszont ami várható volt, élőben a másik gitár bizony hiányzik a produkcióból. Lemezünkkel kapcsolatban egyetlen negatívumot tudok felhozni, még pedig a borító. 2017-ben bizony elvárható, hogy egy 4 oldalas booklet ne csak szimpla belekből, fogakból és 2 női mellekből épüljön fel. Ez nem művésziesség kérdése, hanem igényesség és persze a vásárló féltendő tisztelgés dolga!

Péter atya – 8/10

4. Cavalera Conspiracy – Psychosis

Max Cavalera-t nem kell bemutatni senkinek sem, több mint 30 éves múlttal rendelkező újdonsült hobónk az utóbbi években szó szerint fossa a lemezeket. Persze naivság lenne azt állítani, hogy ő szüleménye lenne valamennyi, tekintve hogy oldalán korunk egyik

legkiválóbb gitárosa Marc Rizzo penget. Kb. 2005 óta nem sikerült olyan lemezt kiadnia más-más néven, ami elégedettséggel tölthetné volna el, de ez a Psychosissal megtört.

A kezdő Insane egy kiköpött Arise 2.0-ként csap le, aztán jönnek sorban a klasszikusokra emlékeztető tételek. Rizzo, szerintem az egész „cavaleras” pályafutása alatt erre a lemezre tette a leghangulatosabb szólóit, méltóképpen felvéve a cicaharcot Andreas Kisserral. Más kritikák és vélemények szóltak arról, hogy ezzel a lemezzel összefoglalta Max, amit valaha csinált, de a Roots-os érából semmit sem érezni. A lemeznek magyar vonatkozása is van, a borító Sallai Péterhez köthető, amivel sikerült az előző lemezek gagyi színvonalát e téren megtörni. Aki a Morbid Visions, Arise érárt szeretné felidézni egy új anyaggal, az nem fog csalódni ebben a lemezben! A death/thrash zúzdát a címadó instrumentális dal töri meg csupán, idézve a korai Soulfly lemezek hasonló instru tételeit. Ezzel nagyon sokat dobott a lemezen!

Annak ellenére, hogy a lemezt erősen tartom egyetlen hibája abban rejlik, hogy soha nem fognak így megdörrenni a dalok élőben, köszönhetően Max leépülésének, ami az országos tisztífoorvos kikérdezése nélkül is megállapítható! Ennek tükrében sajnos az élő megszólalást el kell felejteni,

bár egy turné gitáros bevetelével lehetne orvosolni a problémát! Mindent összevetve ez egy büszkén vállalható anyag!

Péter atya – 7,5/10

5. Audionerve – Burn Your System – MAGYAR ÉGRE MAGYAR UFÓT!

Hazai tribute zenekarok, akik más tollával ékeskednek, akár tanulhatnak is ebből az anyagból! Phil Anselmo egy jobb pillanatában mondta azt, hogy ha igazán fasz zenekart akarsz csinálni, akkor keverd benne össze a kedvenc 20-25 zenekarod stílusjegyeit, így megkapod a sajátodat. Hájer Gergő az Omega Diatribe riffgyárosa, hogy ezt meghallotta vagy sem jó kérdés, de az biztos hogy ezzel a szólólemezzel azt valósította meg.

Azok a témák amik az OD-be nem fértek bele zeneileg, itt kaptak helyet végső formába öntve, Andres Vincze (ex-Monastery) énekével kiegészülve. Beszarni nem kell, nem egy Manowar lemez lett leszállítva, Gergő meg nem latexban vonaglik a borítóban! A zene elüt az anyabandájától, egy alapjában véve modern metalt kapunk az arcunkba a 90-es évek felfogásával, némi sludge súllyal, amit a hazai közútkezelő is megirigyelhetne aszfaltozás során! Nincsenek túl-

bonyolítva a riffek, a programozott dob sincs túlcifrázva, a megfelelő arányok egy büszkén vállalható eredményt születtek. Andres végtelenül színesen énekel, néhol Dez Fafara (Coal Chamber mikrofonos ember!) fénykorát felidézve. Vendégek is akadnak a lemezen a Dig Deep-ben Schrottner Tamás (ex-ektomorf, ex-warpath) penget egy kornos átkötést, a My Own Enemy-ben az egykori Static-x dobos Nick Oshiro kalapál, míg a Politpigs-ben az a Kevin Talley

(ex- Chimaira, ex-Suffocation) darál, aki 2002-ben még a Slayerrel is lenyomott pár próbát! A lemez csúcspontja mindenféleképpen a Ghost Train, amely akár méltó összefoglalása is lehetne a lemeznek. Hájér Gergő azon túl, hogy összerakta a lemezt, s feljátszotta a gitárt/basszust, még a keverését is ő felelt így harcba indulván a Nemzet Ross Robinson-ja címért!

Akik a 90-es évek végi, 2000-es évek eleji (modern) metal zenekarokon nevelkedtek, azok min-

denféleképpen élvezettel fogják hallgatni a lemezt, lehet hogy Paksi Endre is kihidrogénezteti a hajkoronáját. Ha minden igaz a lemez élőben is meg fog dörrenni, ugyanis utólag tagokat is sikerült maga gyűjtenie hősünknek. Szóval most már az ajtó mellett strázsáló Szénégetőn a sor, hogy elhívja őket a Sportalsó színpadára, így a helyi szurkolóknak is megmutatva a muzikális betonkeverést!

Péter atya – 7,5/10

Günter dühös

Szóval, hol is kezdjem? Nem tudok írni, nincs művészi vénám, a helyesírásom meg egyenesen szar. Ezt a pár gondolatot is csak azért írom le mert , a sportalsó ajtajában áldogáló hatalmas úttorlasznak (akit a legtöbben Ric\$ néven ismertek) megígértem. Nagy sörszagú pofával azon kezdtem el morfondírozni, mint ezelőtt számtalan alkalommal, hogy hol a bús francba van-

nak az emberek? A zenészek miért a másik fellépőnek játszanak és annak a 3-4 arcnak aki még felbukkant? Azt kell mondjam tulságosan is sok kurva jó koncerten voltam voltam az elmúlt pár évben ahol nem volt közönség. Miért van ez? Fogalmazódott meg bennem a kérdés, és sokszor jött rá a válasz hirtelen felindulásból, hogy mert mindenki szemét kö-rü-löt-TEM. Persze ez nem így van. Legalább is nem feltétlenül. Én sem vagyok mindig minden koncerten, sajnos azon sem ami baromira érdekel. Ezzel nincs is baj, minden embernek meg van a saját élete ami rohadtul el tudja venni az ember szabadidejét. Az igazán bosszantó az egészben hogy azok sem mennek koncertre akik megtehetik és esetleg még a zenekart is szeretik, de ahelyett inkább otthon az agyát sorvasztja egy magas színvonalú TV műsorral, basztatja az arckönyvet, vagy egy kocsmá mélyén rejtőzködik. Esetleg van még az a típus aki azért nem megy a koncertre mert úgy sincs lent senki, logikus igaz? Vajon miért jobbák ezek az aktivitások mint elmenni és megnézni valami fasz kis élő zenét, amibe a zenészek bele teszik az energiájukat, a szabadidejüket, nem kevés pénzüket és néhányan

még a tehetségüket is. Ezt mind rááldozzák, hogy megmutassák az embernek ők hogy értelmezik a zenét. Ezen felül persze még ott vannak azok az emberek akik ezt lehetővé teszik, a szervezők, a hangosítók, a pultosok, és még az a raklap ember aki a háttérben tevékenykedik. Eddig ott tartunk ha lustaságból nem mész el koncertre, akkor szerintem nem is szeretted az adott bandát, és ezen felül telibeszarod azt a munkát amit mindenki más is beletett. Ha bele gondolsz baromi nagy szívás lehet úgy felállni a "világot jelentő deszkákra", hogy 3 ember nézi a produkciód meg a muterod, ha elkísért. Minden tisztelem azoknak a zenészeknek akik ennek ellenére mindent beleadnak, hogy rohadt jó koncertet hozzanak össze. Sajnos egyre több ilyen zenész van, mert egyre kevesebb ember van a vidéki koncerteken. Persze nem mondom annak a pár embernek aki lenéz ilyen bulira baromi jó családi hangulatú őrjöngés jut osztályrészül, de a zenészeknek ezen túl csak egy magasabb útiköltséggű próba. Egy ideig, akár évekig lehet így zenélni, de egy idő után az emberek hajlamosak feladni, ami valjuk be nem meglepő. A zenészek eljutanak oda hogy évente 1-2 alkalommal fellépnek Pesten , esetleg egy nagyobb vidéki klubban, talán fesztiválon. Régebben meg tudtam tenni hogy a kedvenc zenekaraimra évente 4-5 alkalommal is eljutottam. Manapság nincs ilyen , hiszen ez is úgy működik mint minden más, ha nincs kereslet szép lassan megszűnik a kínálat, ha megszűnik a kínálat akkor még akkor sem tudsz elmenni egy fasz kis koncertre ha akarsz. Legalábbis a kis helyekre amik igazán hangulatosak. Zárszóként arra biztatok mindenkit hogy menjen hallgasson élő zenét. Nem csak a sportalsóban, bárhol ahol éppen az ízlésednek megfelelő koncert van. Ha nem mész koncertre valahol a világban elpusztul egy kis bolyhos nyuszi ami a Te lelkedden szárad.

Ismerd meg a Stábot

Panni

Mikor találtad magad először a Sportlósó Teamben?

Folyamatos volt, járogattam le a koncertekre, a barátom dolgozott ott, de magamtól is mentem volna egy-két koncertre. Több embert ismertem, de fokozatosan még többet ismertem meg, és vhoggy benne lettem. ☺

Mi fogott meg a helyben anno? Miért kezdtélt ide járni?

Elsősorban a hangulat, emberek, zene. A sorrend felcserélhető.

Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

Jó a légkör, nyitottak az emberek.

Egyszer álltam a pultnál, mellém került egy kb. korosztályom nő, kicsit becsicscentve, ő akkor volt először, és azt mondta, milyen jó ez a hely, mindenki kedves, nem számít, milyen ruha van rajtunk, az a fontos, hogy jól érezzük magunkat. Hát ezért.

Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál, illetve amin stábtagnaként részt vettél?

Több is van, Anna and the Barbies, Péterfy Bori, Auróra, 40. születési bulim...

Mi a feladatod pontosan?

Nincs sok feladat, néha pultozok.

Számodra megvan a varázsa annak, hogy alkalomadtán belátsz a kulisszák mögé?

Igen, imádom!

Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

Szabó Balázs, Jóvilágvan, Tankcsapda ☺, Road

Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)

Szeretek koncertre járni, nem mindenre van lehetőségem elmeni...

Mikor, hol és mi volt az első kon-

certélményed?

1982. körül, Balatonszárszó, Komár László ☺ kicsi voltam még, de nagy élmény volt az élő zene.

Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

Koncertjegyeket

Kik a kedvenc zenekaraid?

Sok van

Kedvenc ételed, italod?

Sok van, szeretem a rakott zöldséges mindenfélét, sör, de szeretem a limonádét is

Kedvenc filmed, könyved?

Berlin fölött az ég, Szerb Antal: Utas és Holdvilág (de nem igazán szeretek rangsorolni, sok van, most ez jutott eszembe.

Kedvenc focicsapatod?

Nem vagyok nagy focis, de Bozsóka miatt Újpest

Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

Van, egy, kicsi, non figuratív, testvér tetkó

Mit üzensz az Olvasóknak?

Gyertek a Sportalshow-ra, fogok pultozni ☺ és puszi mindenkinek!

Ismerd meg a Stábot

Brísz

Mikor találtad magad először a Sportlósó Teamben?

A második, a hivatalos megnyitón. Ott még szervezőként voltam jelen, mint a Wackor és a Just Four managere. Mindenkinek nagyon tetszett hely és a szervezők hozzáállása, egy olyan esztergomi buli

kerekedett, amire már mindenkinek nagy szüksége volt, függetlenül attól, hogy a színpadon vagy előtte állt. Egy új remény volt, biztató kilátásokkal, azóta már túl szárnyalta azokat.

Mi fogott meg a helyben anno? Miért kezdtélt ide járni?

Azon felül, amit eddig írtam, olyan bandák léptek fel, akiket szeretek, sok barátom jár le, nagyon jók a bulik.

Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

Van Rock & Roll élet, eredeti arcok járnak le.

Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál, illetve amin stábtagnéként részt vettél?

Az összes is. :D A Polar/ Nasty nagyon jól sikerült. Az összes Wackor, Just Four, Blind Myself, Cada, Ørdøg, Aurora, RKH,CYD, Don Gatto, WMD, Pass On Hope, Godgiven, Moby Dick, Fish!, Sleepless, Deep in Down, Mongoose, ManGod, Magma Rise, Le Panic koncert tetszett. Itt megjegyezném, hogy bevállaltam a felsorolást, mert senki nem szokta, nehogy kihagyjon valakit, de már most megbántam. :D Bocss, ha valakit kihagytam.

Mi a feladatod pontosan?

Mindenféle grafikai munkák, ami nem fellépők hatásköre, vagy amit átengednek, ha valamelyik bandát nagyon szeretem, akkor már szinte pítizek a lehetőségért. ©

Számodra megvan a varázsa annak, hogy alkalomadtán belátsz a kulisszák mögé?

Határozottan Igen! Rengeteg nagyszerű embert ismertem meg, akik hatással voltak és a mai napig vannak rám, nélkülük most nem tartanék itt. Persze omlottak bálványok is, de abból is le lehet szűrni a tanulságot.

Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

Municipal Waste, Suicidal Tendencies, King Parrot, Sodom, Nervosa, Dr Living Dead, Kain & Abel

90210, Social Free Face, Szeg, Remorse

Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)

Wackor, Kreator, Helmet, Nervosa, Dr Living Dead, Prosectura, Moby Dick, Cadaveres, Szeg, Remorse

Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?

2010 nyarán: Fesztergom, Kispál és a Borz, majd nem sokkal utána, Csolnok Falunapok, Stainless Steel Wigan lemezbemutató.

Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

Régebben gyűjtöttem minden félélt, dobverőtől a különböző hanghordozókig, a legféltettebb kincsem egy sörös doboz amit Joji Demilo dobott be a közönségbe az egyik Summer Rockon. Ma már csak a pólokat gyűjtöm, jelenlegi állományom, 80 db lehet.

Kik a kedvenc zenekaraid?

Mindig változik, akik állandóak: Wackor, Black Sabbath, Kreator, Prosectura, Pantera, RATM, FNM, Slayer, Entombed, Judas Priest

Kedvenc ételed, italod?

Kemencés lángos, Rajnai Rizling.

Kedvenc filmed, könyved?

Filmek: Ponyvaregény, A Sötét Lovag, Jankovics Marcell - Az ember tragédiája
Könyvek: Márai Sándor - San Gennaro vére - Föld, föld! ...

, Bulgakov – Mester és Margaréta, Goethe – Wilhelm Meister tanuló évei, Szerb Antal – Utas és Holdvilág, Móricz Zsigmond – Rokonok, Weöres Sándor – Teljesség felé, Shakespeare – Vihar, Kosztolányi Dezső – Esti Kornél, Tolkien – A Gyűrűk Ura, Madách – Az ember tragédiája

Kedvenc focisapatod?

Nem nézek focit.

Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

Nincsenek.

Mit üzensz az Olvasóknak?

Adjanak vért és hallgassanak sok metalt!

Ismerd meg a Törzsvendéget

Laura

Mikor jártál először a Sportalsóban?

Ha jól emlékszem egy Másnaposok buliján. Azt hiszem 2012-ben

Mi fogott meg a helyben? Miért szeretsz ide járni?

A házigazdák személye és természetesen mert élő zene van, sok általam kedvelt zenekar lép fel itt, és mert a klub egy nagy családként működik. Egy közösség részének érzem magam.

Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

Az élő zene és az előadók közelsége miatt (koncert után gyakran elvegyülnek, a pultnál vagy a dohányzóznál beszélgethetsz velük) szerintem nagy élmény. A stáb nagyon kedves, a közönység nyilván vegyes a különböző zenei stílus miatt, de soha nem éreztem, hogy bármikor is kilógnék. (itt nincs olyan pillanat, hogy ez mit keres itt). A városban és a környéken sokszor vannak szabadtéri koncertek, fesztiválok, de nem feltétlen az

én zenei ízlésemhez passzolnak a programok. A Sportalsóban viszont igen széles a műfaji paletta, minden hónapban találok számomra érdekes fellépőket.

Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál?

Nehéz kiemelni, mert sok kellemes élményben volt részem. A régebbi időszakból az első P-Mobil koncert, a KFT, PUF, VHK, a Bohémian Betyárs koncert (külön köszönet a Fidónak, mert annak idején megüzente, hogy ez nekem tetszeni fog) és egy NO EXIT koncert. A közelmúltban A kutya vacsorájaés persze Zephyr (nagyon jók), Tom Waits...., Fran Palermo, a Karácsonyi buli Mátyás Attilával.... és a De Facto-val, LochNesz, Red Rockets

Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

Nincs különösképpen hiányérzetem, vannak előadók és zenekarok, akiknek a hely mérete és adottságai nem annyira passzolnak. Pl, egy akusztikus estnek nem a legalkalmasabb a klub. Nagy álom egy Leningrád koncert, de csak a tekepályán férnének el.... hosszában. Meghallgatnék egy Rudán Joe-t, Attila fiait a Spori falai között. Ha már Esztergom.....egy Tóth Reni koncertre is elmennék a hely jellegéhez illő zenei program esetén.. Az Aurevoir legutóbbi Kuplungbeli koncertje is nagyon meggyőző volt ahhoz, hogy szívesen meghallgassam őket itt is. És persze Zuboly.

Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak

hozzánk!)

Ha a Sportalsóról beszélünk, akkor vannak visszatérő előadók, akiknek mindig elmegyek a koncertjére pl.: Mátyás Attila, Pokolgép, Kalapács, Tűzkerék, de nem szoktam követni egy-egy zenekart. Viszont 50-60 km-t szívesen utazok, ha valakit meg akarok hallgatni. Széles a zenei ízlésem, most egy Parno Graszt koncertre készülök

Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?

Gyerekkoromban sok koncertet szerveztek a régi Művelődési Házba, de oda nem feltétlen azért mentem, mert annyira szerettem az adott együttes hanem, mert ők jöttek fellépni (Dolly Roll, Edda stb). Ami meghatározó volt, kiskamaszként egy Rod Stewart koncert, majd középiskolásként egy egyetemi buliban a Ladánybene 27.

Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

Élményeket gyűjtök.....régebben elraktam a koncertjegyeket

Kik a kedvenc zenekaraid?

Sokféle stílusban vannak kedvenceim: Ladánybene 27, Pokolgép, Kalapács, MAB, Khaled, Bad Religion, Leningrád, Vodku, Meszecsinka, A kutya vacsorája.....stb., de sokkal több az egyéni előadó, mint a zenekarok. Pl.: Nina Simone bármikor jöhet, és Fábíán Julit is szívesen hallgattam bármilyen formációval. Illetve persze vannak régi nagy klasszikus együttesek, elsősorban a külföldiekre gondolok.

Kedvenc ételed, italod?

Gyümölcsleves és tojasos no-kedli, mediterrán paradicsom-leves, halak minden formában, valamint déli országok vöröslencse levese. És persze a baklava ☺. Limonádé

Kedvenc filmed, könyved?

Nehéz lenne kiemelni néhányat, inkább szerzőket és rendezőket mondanék: Germanus Gyula, Jorge Bucay, Mario Puzo, Filmrendezőknél: Almadovar, Taran-tino, Fatih Akin, Szomjas György,

Mudruczó Kornél, Pálfi György

Kedvenc focicsapatod?

.....A Dobó csapata. A rögbi és a vizes sportok. közelebb állnak hozzám.

Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

Nincsenek. A tetoválás minket szimbolizál, és eddig nem éreztem azt, hogy valamit meg szeretnék jeleníteni. Másokon tetszik és vannak nagyon szép alkotások. Nem mondom, hogy

sosem lesz.

Mit üzensz az Olvasóknak?

Sokféle eseményen részt veszek a városban, sokszor azt látom, hogy bizonyos helyeken csak ugyanazokkal az emberekkel találkozok. Azt üzenem, hogy legyenek bátrabbak és nyitottabbak más művészeti ág, más zenei műfaj és más helyszínek felé. Néha lépünk ki a komfortzónánkból! A Sportlósó nyitott mindenki irányába.

Ismerd meg a Törzsvendéget Orsolya

Mikor jártál először a Sportlósóban?

Fogalmam sincs, talán pár hónappal a nyitás után... Talán Kiscsillag koncert volt, már nem emlékszem, olyan rég volt...

Mi fogott meg a helyben? Miért szeretsz ide járni?

A társaság, a pultosok, az ismerős arcok és a jó zene.

Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

Ugyanezekért és a családiás, befogadó környezetért, emberekért. És mert jó muzsikákat hallhatunk, és mindig van egy új élmény, új felfedezett. Pl.: Skafunderz, Delight Inc.

Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál?

Pál Utcai Fiúk pár éve és a Péterfy Bori koncertek, a VHK, Fish!, sőt a Kistehén, amikor lázas beteg volt az énekes, de én a Maszkurát is szeretem...

Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

Tom Waitset ☺

Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)

Leginkább csak hozzátok: Maszkura, Péterfy Bori, PUF, Kistehén, Kiscsillag, ilyesmik

Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?

Az első legjobbakra emlékszem, amúgy passz: Apocalyptica, Ne Zhdali, Sziámi, Korai Öröm valamikor az ősidőkben a Szigeten,

talán 22 éve. Azok nagy bulik voltak.

Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

Csak emlékeket ☺

Kik a kedvenc zenekaraid?

Rengeteg van és a legkülönbözőbbek: Beatles, Quimby, Kiscsillag, Alice In Chains, de szeretem a világzenéket is.

Kedvenc ételed, italod?

Vadas marha makarónival és egy pohár bor

Kedvenc filmed, könyved?

A dán Ádám almái, vagy a Cigányok ideje, illetve Vonnegut: Kékszakáll

Kedvenc focicsapatod?

Hogy mim? NE már! Amelyik otthon van és alszik!

Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

Egy, de az is véletlen. Amúgy szép ☺

Mit üzensz az Olvasóknak?

Vigyázzanak a koleszterinszintjükre ☺

P. Mobil: Csoda történt!

(2017 - GrundRecords)

A lemezcím simán lehetne ténymegállapítás, ha a P. Mobilról van szó, ugyanis az 1994-es újraindulást követően nem kényeztettek el a rajongókat túl sok sorlemezzel és sajnos a tagság sem mindig volt éppen szilárdnak mondható. Nos, úgy tűnik, mindkét területen változás történt, ugyanis a felállás jó ideje szilárd, és már a második nagylemez jelenik meg tőlük. Igen, tudom, hogy lesz, aki szerint a Csoda történt! hét dala nem nagylemez, hanem inkább egy EP, azonban szerintem, hosszát tekintve mindenképpen nagylemeznyi az anyag.

Amikor a lemez megjelenés előtt bő egy hónappal ültünk Lóránttal egy tányér gulyás mellett, koncert előtt, akkor kérdeztem Tőle, mégis milyen lesz a Csoda történt? Annyit felelt: Hát Ricsikém, P. Mobilos! Ezen jól neveltünk, hiszen nekem pont elég volt ennyi. Előre megmondta, hogy sokan húzni fogják a szájukat, amiért csak hét dal, de azt is megmondta, hogy ezek közül a legtöbben azt is nehezményezték, hogy a Farkasok Völgyén meg 12+5 tétel volt. Igaza volt ismét, mint oly sokszor az elmúlt évtizedekben. A kevesebb néha több alapigazság csak nagyon ritkán dől meg szerintem, mondjuk a Farkasok Völgyén pont így volt, vagy az új Metallica-n, de a friss Stone

Sour-nál pl. erősen lehetett volna faragni a dalmennyiségből, senki sem haragudott volna meg érte szerintem. Itt most hét dal került fel, amelyek közül egyiket sem szívesen ugranám át hallgatás közben, bármennyi is hihetetlen ez.

Elgondolkodtam rajta, hogy a szokásos jóra hallgatási faktor ezúttal mennyire játszott közre, de azt kell mondjam, semennyire. Az tény, hogy vannak darabok, amik jellegzetesen P. Mobil-os szövegvilággal operálnak, így ha valaki nem rajongó, lehet nem tudja (azonnal) értékelni ezeket a tételeket. Viszont, felteszek egy kérdést: ha valaki nem rajongó, kíváncsi az új dalokra? Az elmúlt 20 évben nagyon sok Mobil koncerten voltam, szerintem Őket láttam a legtöbbször élőben a hazai kedvencek közül, és vastagon most érzem a legerősebbnek a bandát és a leglelkesebbnek a közönséget. Az újabb keletű darabokat is mindig lelkes taps és éneklés fogadja a koncerteken, ami megadja a választ a kérdésre. Szerintem aki nem csak távolról szimpatizál a csapattal, igenis várja az újabb és újabb dalokat. (A többiek pedig úgyis csak a régi klasszikusokra kíváncsiak, minden zenekarnál.) Az Örökmozgó szerencsére nem akar saját maga nosztalgia-zenekara lenni, nem próbálják a fiatalabb tagok legendás elődeiket majmolni. Szomorú is lenne, főleg kvalitásaikat tekintve, ugyanis mindenki bizonyította már, nem véletlenül választották őket ebbe a zenekarba.

Nos, csak hogy egy huszár-vágással rátérjünk a lényegre, vagyis a hét új dalra: Nagyon vártam ezt a lemezt, hiszen ennyi tehetséges, jó dalszerző talán még sosem volt a Mobilban, mint manapság. Ezúttal Szergya, vagyis Szebelédi Zsolti

jegyez öt dalt, Sárvári Vili egyet és Tarnai Dani is egyet. Szergya öt dala meglepett, már csak annak fényében is, hogy még idén megjelenik az új VálaszÚt lemez is, ami szintén nagyon erősnek ígérkezik. Újítás, hogy ezúttal az egyik dal szövegét nem Lóri jegyzi, hanem Dobszay Károly: Ne féljetek, nem megyünk haza! című versét zenésítették meg. Nem lóg ki a sorból, cseppet sem. Ami még nagyon örvendetes: Már a Farkasok Völgye is bitang erős volt, bár bevallom, én nagyon szeretem a Mobileumot is, de most talán még egy kicsit erősebb lett az összkép. Ismét sikerült előre lépni hangzás tekintetében is: Minden hangszer abszolút úgy szól, olyan arányokkal, ahogy azt a stílus elvárná. (Kövezetek meg, de szerintem jobban szól, mint az új Deep Purple.) Vili gitársoundja talán még sosem szólt így, Dani basszusgitárja is nagyon szépen brummog, haha. A Bonobó szabályosan berobban, ironikus, humoros szövege, pofonegyszerű, énekelhető refrénje azonnal eszünkbe juttatja a klasszikus Mobil-darabokat, mint például a Buta fiúk, kövér lányok, itt azonnal elégedett mosoly is szaladt az arcomra. Legnagyobb meglepetésemre azonban a lemez többi részén inkább a blues, néhol kicsit southern rockosabb behatások dominálnak, és a témák is sokkal keményebbek, a szövegek komolyabbak, így a Bonobó csak amolyan előétel, egyfajta beetetés. Azonban nehogy azt higgyétek, hogy ezt negatívan értem. Innen jön igazából a lemez java. A könnyfakasztóan gyönyörű címadó és a szívfacsaró Mivel szeretnél? simán odatehetőek az el nem kopó slágerek, vagyis a Menj tovább és a Csillag leszel mellé, olyannyira nem maradnak el az életmű legjobb darabjaitól sem. A Hóglyó és

a Láncoz körhinta a lemez két nehezebben beérő tétele, főleg azért is, mert ezeknél a szöveg is többféleképpen értelmezhető, viszont kellően erős ahhoz, hogy az ember először agyaljon rajta, ahelyett, hogy csak élvezze a dalt. Kicsit ez a formula jött be a Helló, hogy vagy? esetében is, de ott annyira slágeresre van véve a figura (legalábbis én imádom az ilyen muzsikákat), hogy elsőre totál elvitt magával a dal és ez a későbbiekben csak erősödött. A lemez záró Ne féljetelek.. az a bizonyos kivétel, aminek nem Lóri, hanem Dobszay Károly írta a szövegét és a Baranyi-évek harmadik CD-jén már találkozhattunk vele. (És persze a koncerteken, ahol az új dalok többsége szerepelt párszor.) Mind zeneileg, mind mondani-való tekintetében elképesztően

erős tételnek érzem, ami élőben is remekül működik, plusz méltó lezárása a lemeznek.

Mivel zeneileg és hangzásilag ezúttal nem tudok a produkcióba belekötni, igaz nem is állt szándékomban, így az egyetlen apró észrevétel a borítót éri majd: örvendetes, hogy mind az archív anyagok, mind pedig az új lemez esetén is vastag, 24 lapos bookletet kapunk a digipack kontós mellé, viszont én hiányoltam ezúttal a szövegeket. Dobszay verse kivételével a többi nem került bele sajnos. Ezért majdnem levontam fél pontot a végén.

Lóránt betegsége kicsit bizonytalanná tette pár éve az Örökmozgó jövőjét, ám Lóri szerencsére legyőzte a kórt és újult erővel vetette magát a dolgok

közepébe. Elképesztő mennyiségű archív kiadvány, koncert DVD, könyv jelent meg az elmúlt években, mely tendencia egyáltalán nem látszik csökkenni, és Ő maga is megerősítette nekem nemrégiben: messze még a vége. Ezek mellé azokról sem feledkeztek el, akik új dalokat is szerettek volna, elvégre ez egy alkotó zenekar, tele energiával. Olyannyira, hogy jövőre jön a Csoda történt! 2. része, ráadásul vinyl verzióban is! Bízom benne, hogy tartani tudják ezt a tempót és minden a tervek szerint alakul majd. Ott leszel Te is, ott leszek én is és a zenekar játszik majd...

10 Pont! Köszönet a CD-ért a GrundRecords-nak! Ne feledjétek! A P. Mobil fellép a Sportalshow 2018 pénteki napján, vagyis 07. 20-án!

KIES: 2017 (2017)

A KIES egy nagyon érdekes zenekar számomra, hiszen a kvázi semmiből tűntek fel 2015-ben és egy esztendő múltán az év egyik legígéretesebb debütáló albumát rakták le az asztalra. Kíváncsi voltam, hogy az olyan kaliberű dalokat, mint a Kaland az élet sikerül-e legalább megismételni, vagy esetleg túlszárnyalni? Ez a baj, ha rögtön a kezdésnél magas a mérce.

Mivel bő egy évvel az előző után itt is az új, szimplán 2017-re kereszttel új lemez, egyértelmű, hogy a srácok nem csak ülnek a babérjaikon, hanem keményen dolgoznak. Már akkor sem igazán tudtam volna megmondani, milyen muzsikát is játszanak, de mostanra végképp elbizonytalanodtam. Van ebben egy jó adag Billy Talent, egy csipet Green Day, Offspring, de mégis koszos, mocskos, dögös és persze benne van a nyers, punkos húzás a dallamok és a slágeresség mellett. Abszolút nyerő elegy, amit nagyon nehéz görcsmentesen, őszintén nyomni, de valahogy a KIES-nek ez csuklóból megy.

Kilenc új dalt kapunk bő 26 percben, pofátlanul hibátlan, de mégis határozottan élő hangzással, hiányérzet nélkül. Elsőre az érdekelt a legjobban, hogy lesz-e a kilenc dalban üresjárat? Természetesen nincs. Vannak kiugróan erősebb tételek, mint a Csendháborító, Üres szavak, Szerencsétlen vagy a Madár, ám a többi sem gyenge, vagy átléptető, szimplán ezek a meghatározóbbak úgymond. Szövegileg abszolút előrelépés a lemez, akárcsak az énektemák terén. Kiss Milánnak abszolút jól tesz a színpadokon szerzett rutin, ugyanis egyre jobban használja a hangját, emellett

ráadásul a hangszeres játék is nagyon sokat fejlődött. Elég csak az olyan apró finomságokra gondolni, mint a #Nem-vagyielég átkötése a Szavak helyettbe a lemez elején. Apróságok ezek, de pontosan ilyeneken múlik, hogy egy lemez kiállja-e majd az idő próbáját, vagy csak pillanatnyi zeneéhséget csillapít? Kaldenek Ferenc például úgy szólózik, ahogy ebben a stílusban kell: feelingesen, de azért technikásan és mindig csak ott és annyit, amennyit kell. Ez is egy hatalmas piros pont! Sok-sok kis nüansz, ami egy nagyon impozáns egészet alkot.

Nem hibátlan a 2017, szó se róla, ahogy azt sem mondom, hogy etalon a korong, egy dolog azonban egészen biztos: egyet lépett vele előre a KIES. A lendületüket és azt nézve, hogy még csak 3 éves lesz a banda, azt gondolom, óriási potenciál van a srácokban, amit ki is fognak használni. Ez a lemez legalábbis ezt bizonyítja.

A KIES ott lesz a Sportalshow 2018 első napján, 07. 19-én!

9 pont

ROCK VÉRADÁS

2018. MÁRC. 17.

11:00 - 15:00

MINDEN VÉRADÓ AJÁNDÉKOT KAP

SPORTALSHOW BÉRLETEKET SORSOLUNK KI!

RÉSZLETEK HAMAROSAN

ESZTERGOM - SPORTALSÓ

Inzunza-Pardo-Ferri:

Narcoamerica

- 55000 kilométer a kokain nyomában (Cser Kiadó - 2017)

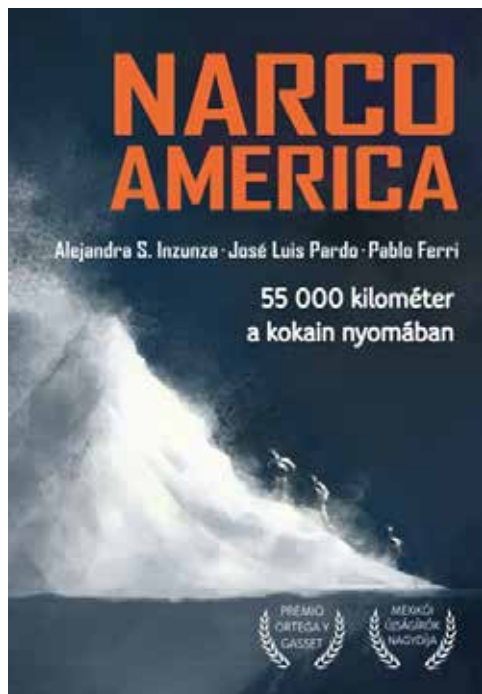
Amikor a Duff könyvet kaptam a kiadótól, már ajánlották ezt a kötetet, miszerint hamarosan megjelenik és nagyon lelkesek voltak vele kapcsolatban. Megmondom őszintén, a különböző kábítószerekkel való kapcsolatomban elég furcsa. Ismerjük egymást, de nem szeretjük, talán ez a legjobb megfogalmazás. Mivel a kokain a rock/metal szubkultúra szerves része (volt), és azért a drogmaffia dolgairól is olvastam már jónéhány riportot és tanulmányt, gondoltam érdemes lesz elolvasnom a könyvet.

Nemrég viccesen megjegyeztem egy barátomnak, hogy a kábítószer-kereskedelemből és drogmaffiákkal kapcsolatos cikkekhez, hangulathoz a Sicario (vagy a Narcos) a tökéletes nézivaló, a Brujeria meg a tökéletes hallgatnivaló, akkor pedig a Narcoamerica minden bizonnyal a tökéletes olvasmány. (Nyugi, nem írom le többször azt a szót, hogy tökéletes.)

Zacher Gábort alapvetően egy cseppet sem kedvelem, az általa írt előszó azonban remekül megalapozza a hangulatot a későbbiekhez. Végülis nála kevés ember tudna itthon hitelesebben beszélni a témáról.

Alapvetően szkeptikus szoktam lenni az ilyen riportkötetekkel, hiszen esélyünk sem lesz sosem utánajárni, hogy mennyi a valóságtartalmuk. Mindig azt gondolom, már régen eltették volna Őket láb alól, ha tényleg az igazat írták meg. De mi van akkor, ha éppen ezért mégis a valóságot olvassuk? Ha a maffia is pontosan ezt gondolja: á, ha megöljük azt a három firkászt, csak magunkkal szúrunk ki ügyis! Úgyis azt hiszi majd mindenki, hogy csak kamu. De lehet tülgondolom.

Ami viszont biztos: a kötet nem terjengős, viszont kellően olvasmányos ahhoz, hogy egy perccig se unatkozzunk rajta. Folyamatosan pörgette a gondolataim és felkorbácsolt szabályosan a téma néhol: megdöbönt, hogy egyesek milyen körülmények között élnek, köszönhetően a kokainnak. Kicsit olyan az egész, mint amikor a Sicario-t néztem a moziban: miközben meg-megborzongok, titkon remélve, hogy ez csak egy rossz hollywood-i

film, mégis tudom, ez bizony sajnos a valóság. Ettől pedig még ijesztőbb és nyomasztóbb kicsit. Szerencsére sokat tompít rajta az, hogy a kötet kellően olvasmányos, a fordítás és a szöveggondozás szintén jól sikerült. Megszokott Cser minőség, mondhatom ezt szerintem.

Kicsit friss még az élmény, ami lehet, hogy egy hangyányit levesz az objektivitásomból, de akkor is azt gondolom: a Narcoamerika jó eséllyel pályázik az egyik legjobb kötet címére, ami a témában idehaza megjelent. Miközben várod a Narcos következő évadát, legalább lesz mivel elülsz az időt! Hidd el, nem bánod meg, ha elolvasod, még úgy is, hogy néhol bizony megdöbönt és elgondolkodtat, kőkeményen.

Ricš

Victor LaValle:

Fekete Tom balladája

(Fumax kiadó - 2017)

Valószínűleg én voltam figyelmetlen, hogy eddig sosem hallottam még Victor LaValle-ról. Ami azért is furcsa, mert ezt a fajta gótikus-horror-fantasy vonalat mindig is figyelemmel kísértem, de Ő valahogy kimaradt eddig. (Bár ha bele vesszük, hogy a Fekete Tom balladája előtti műveit eddig még nem fordították le, talán nem vagyok menthetetlenül bűnös.)

Igazából fogalmam sem volt, mit várjak a könyvtől, vagy a szerzőtől. A Fumax Thriller sorozata eddig nem nagyon okozott csalódást, így kellően felcsigázottan kezdtem bele az olvasásba. Ami már az elején feltűnt: a regény nagyon rövid, alig több, mint 120 oldal, és hosszú idő óta először érzem azt, hogy bizony lehetett volna hosszabb is egy könyv. De ez inkább csak kukacoskodás, mert a történet így sem hat túlszűfoltnak, pusztán ez a „bírtam volna még” érzés volt bennem, miután becsuktam a végén.

Bár LaValle az elején kurta-furcsa módon köszöni meg H. P. Lovecraftnak (az ihletet), mégis egyértelműen érezhető a Mester hatása a sorokon. LaValle stílusa egyfajta egészséges elegye a modern horrorok pörgősségén edződött kortárs regényeknek, és a már említett lovecraft-i lassú, inkább a nyomasztással és hangulattal operáló klasszikusoknak. Simán rám telepedett a hangulata a műnek, bekúszott a nyomasztó, romlást árasztó feeling, az okkultista közeg lebegőssége. Óriási pluszpont érte!

A sztoriban nincsen semmi extra, vagy különös. A szesztilalom idején egy különös, gazdag öregember megbízza a szegény, tehetségtelen gitáros, vagyis inkább seftes négert, Fekete Tomot, hogy gitározzon és énekeljen az általa egyik éjjel rendezett összejövetelen. Mindezért ráadásul olyan összeget kínál fel, amire képtelenség nemet mondani. Tomot még a baljós előjelek és furcsa körülmények sem tántorítják el attól, hogy rábólintson az ajánlatra...

LaValle úgy építi, formálja a karaktereit még ebben a rövid terjedelemben is, hogy abszolút hozzánk nőnek, megkedveljük, vagy utáljuk őket, és végig érdekel, mi is lesz velük. A mágiát és a sötét erőkkel való játékot sem tolja túl, megmarad az „egészséges” határokon belül. Szerencsére ez kitart egészen a végkifejletig, aminél nincsen ezer csavar, mégis izgulunk

és várjuk, megkapjuk-e a happy endet? Az utolsó oldalakon már egyértelművé válik, nem csak hatott lovecraft az íróra, hanem az Ő világát tekintti egyfajta etalonként, amivel nincs is semmi probléma, hiszen inkább bővítsünk egy univerzumot, mintsem hazudjunk egy ugyanolyanra, hogy mi találtuk ki, nem igaz?

Nagyon nehéz, és mégis roppant könnyű helyzetben vagyok, amikor összegeznem kell a Fekete Tom balladáját. Talán úgy a legegyszerűbb konklúziót vonni, ha felteszek egy kérdést: Jelentett Neked valamit valaha H. P. Lovecraft? Amennyiben a válaszod igen, ez a Te könyved, és valószínűleg hozzád hasonlóan imádom majd. Viszont ha egyértelműen nemet mondasz, akkor is azt tanácsolom: fuss neki, mert ezt a rövid regényt egy délután alatt letudod, és könnyen lehet, azon kapod magad, hogy legközelebb már igennel felelsz erre a bizonyos kérdésre...

RicS

„Ki van otthon...?” turné

„Egyszer eljön majd az a pillanat...”

VÁLASZÚT
„Bátorság, bátorság!”

KerecseN
„Vajon mit szól ehhez Brüsszel?”

2018. február 9.
Esztergom, Sportalsó

Kedvezménykupon

Minden **könyvre 15%** kedvezmény!

(Kivéve akciós és tankönyv!)

Minden **más termékre 5%** kedvezmény!

(CD, DVD, Blu-ray, játékok, papíráru, stb.)

A kupon egy alkalommal használható fel,
de több termék vásárlására is!

Beváltható: 2018. március 31-ig
az esztergomi Babits Könyvesboltban!

Könyvbagoly

www.konyvbagoly.hu

LÉZERHARC TOP LASER

JOBB MINT A PAINTBALL

 SULLI UTÁNI JÁTÉK

 CSAPATÉPÍTÉS SZÜLETÉSNAPO

 HÉTVEGI SZÓRAKOZÁS
 MINDENKINEK

WWW.TOPLASER.HU • lezercsata@gmail.com
ESZTERGOMBAN

RAGAZZI

bistro

+36 30 643 3274

+36 33 312 692

www.ragazzi.hu
Facebook/ragazziesztergom
ragazzibistro@gmail.com
2500 Esztergom, Bajcsy Zs. utca. 21.

Art and Chill II.

Idén második alkalommal kerül megrendezésre Esztergomban az Art and chill ösztönművészeti est. Kiállítás megnyitóval indul; Debreceni Nelli képeit láthatják, amiket az esztergomi Búbanatvölgyben készített, majd felolvasás következik írásaiból s ezután táncsoportjával a Sweet Gingerrel törzsi fúziós táncokat mutatnak be.

Meghívott vendégekként kortárs nomád és törzsi táncokat mutatnak be: Komáromi Judit Nese, Joós Judit és a Jamina Ghawazee Tribal

Az estet a Samsara Boulevard, spirituális világzenei koncertje zárja.

Debreceni Nelli:

Az alkotásnak három eszköze van folyamatos kapcsolatban. Mindegyik más réteget mozgatja, alakítja eképp használom a vizuális alkotást, az írást és a mozgást is. A tanulmányaim is ilyen irányokban folytak. Művészeti középiskolába, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemre és művészetterápiás csoportvezető képzésre jártam, miközben különböző népek táncait, kortárs táncokat, utcai táncokat és mozgásszínházi kurzusokat vettem.

Izgalmasnak tartom a változtatott alkotói eszközök egymásra gyakorolt hatását. Miközben alkotok figyelemmel kísérem a folyamatot és ezt az egész - e köré szerveződő életutat próbálom tudatosan megélni. Alkotó embernek lenni inkább szemlélődő létforma, szintézisben való gondolkozásra való törekvés és a felsoroltak következtében létrejövő összegzések, esetleg önálló következtetések művészi eszközökkel való rögzítésének készsége.

De ugyebár "mégiscsakhog" játék ez az egész.

Vagy valami olyasmi, mint amikor órán a füzeted sarkára firkálsz. Az "osztatlan figyelem" mellékterméke, de még az is lehet, hogy az "osztatlan figyelem" segédeszköze.

2018. FEBRUÁR 4. 16 ÓRA
ESZTERGOM A MŰVELŐDÉS HÁZA

DEBRECENI NELLI ÖSSZMŰVÉSZETI
PROGRAMJA
A KULTÚRHÁZAK ÉJJEL-NAPPAL
KERETEIN BELÜL

ART & CHILL II.

KIÁLLÍTÁS:
DEBRECENI NELLI: VÖLGYZUGOLY

TÖRZSI- ÉS TÖRZSI FÚZIÓS
TÁNCBEMUTATÓ:
SWEET GINGER
KOMÁROMI JUDIT NESE
JOÓS JUDIT/JAMINA GHAWAZEE

KONCERT:
SAMSARA BOULEVARD

R&G

NEBIT

Soproni

ROCKVILÁG

PIRUL

FALMÁTRICA.COM

GD

HITEL & MARKETING
HAMMER
WORLD

SPORTALSHOW

AZ ESZTERGOMI SPORTALSÓ BEMUTATJA:

ESZTERGOM, HELISCHER ÚT 5. SPORTCSARNOK SZABADTÉRI SZÍNPAD

2018.07.19-20-21

ONLINE JEGYELŐVÉTEL: WWW.TIXA.HU/SPORTALSHOW2018

07.19
CSÜTÖRTÖK

KIES | NEMECSEK

07.20
PÉNTEK

P.MOBIL
POKOLGÉP

07.21
SZOMBAT

OSSIAN
LEANDER KILLS

EARLY BIRD JEGYÁRAK:

07. 19. CSÜTÖRTÖK: 2000 FT - EARLY BIRD | 07. 20. PÉNTEK: 3000 FT - EARLY BIRD | 07. 21. SZOMBAT: 3000 FT - EARLY BIRD
07. 20-21. HÉTVEGI JEGY: 5500 FT - EARLY BIRD | 07. 19-20-21. BÉRLET: 7500 FT - EARLY BIRD

WWW.SPORTALSO.HU

WWW.FACEBOOK.COM/SPORTALSO